

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 4ης Σεπτεμβρίου 2019*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα κατά προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στο πλαίσιο της καταπολέμησης της τρομοκρατίας – Δέσμευση κεφαλαίων – Δυνατότητα να χαρακτηριστεί αρχή τρίτου κράτους ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ – Πραγματική βάση των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Πλάνη περί την εκτίμηση – Αρχή περί μη επεμβάσεως – Δικαιώματα άμυνας – Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας – Κύρωση των πράξεων του Συμβουλίου»

Στην υπόθεση T-308/18,

Hamas, με έδρα την Ντόχα (Κατάρ), εκπροσωπούμενη από την L. Glock, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου αρχικώς από τον B. Driessen και την A. Sikora-Kaléda, στη συνέχεια από τον M. Driessen και την S. Van Overmeire,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2018/475 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 26), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2018/468 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 2017/1420 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 7), και, αφετέρου, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2018/1084 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2018/475 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 144), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2018/1071 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/468 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 23),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, P. Nihoul (εισηγητή) και J. Svingens, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

Το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών

- 1 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 1373 (2001), με το οποίο καθορίστηκαν στρατηγικές για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας με κάθε μέσο και, ειδικότερα, της χρηματοδοτήσεώς της. Στην παράγραφο 1, στοιχείο γ', του ψηφίσματος αυτού οριζόταν, μεταξύ άλλων, ότι άπαντα τα κράτη μέλη έπρεπε να δεσμεύσουν χωρίς καθυστέρηση τα κεφάλαια και τα λοιπά χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους των προσώπων που τελούν, ή αποπειρώνται να τελέσουν, τρομοκρατικές πράξεις, τις διευκολύνουν ή μετέχουν σε αυτές, των οντοτήτων που ανήκουν στα πρόσωπα αυτά ή ελέγχονται από αυτά και των προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματος ή κατ' εντολήν των ως άνω προσώπων και οντοτήτων.
- 2 Στο ψήφισμα αυτό δεν προβλεπόταν κατάλογος προσώπων, οντοτήτων ή ομάδων σε βάρος των οποίων τα μέτρα αυτά έπρεπε να εφαρμοστούν.

Το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 3 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κρίνοντας ότι η δράση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήταν αναγκαία προκειμένου να εφαρμοσθεί το ψήφισμα 1373 (2001), εξέδωσε την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 93). Ειδικότερα, το άρθρο 2 της κοινής θέσεως 2001/931 προέβλεπε τη δέσμευση των κεφαλαίων και των λοιπών χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις και περιλαμβάνονται στον κατάλογο ο οποίος παρατίθεται στο παράρτημα της εν λόγω κοινής θέσεως.
- 4 Προκειμένου να θέσει σε εφαρμογή σε ενωσιακό επίπεδο τα μέτρα που διαλαμβάνονται στην κοινή θέση 2001/931, το Συμβούλιο εξέδωσε την ίδια ημέρα τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 70), και την απόφαση 2001/927/ΕΚ, για την κατάρτιση του καταλόγου που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2001, L 344, σ. 83).
- 5 Η ονομασία της «*Hammas-Izz al-Din al-Qassem* (τρομοκρατικός κλάδος της *Hammas*)» περιλαμβανόταν στον κατάλογο του παραρτήματος της κοινής θέσεως 2001/931 και σε εκείνον της αποφάσεως 2001/927. Οι δύο αυτές πράξεις επικαιροποιούνταν τακτικά, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, ενώ η ονομασία της «*Hammas-Izz al-Din al-Qassem*» εξακολουθούσε να είναι καταχωρισμένη στους εν λόγω καταλόγους.

- 6 Στις 12 Σεπτεμβρίου 2003, το Συμβούλιο εξέδωσε την κοινή θέση 2003/651/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2003/482/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2003, L 229, σ. 42), και την απόφαση 2003/646/ΕΚ, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού αριθ. 2580/2001 και την κατάργηση της απόφασης 2003/480/ΕΚ (ΕΕ 2003, L 229, σ. 22). Η ονομασία της οργανώσεως που ήταν καταχωρισμένη στους συνημμένους στις πράξεις αυτές καταλόγους ήταν «Hammas (συμπεριλαμβανομένης της Hammas-Izz al-Din al-Qassem)».
- 7 Η ονομασία της οργανώσεως αυτής εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στους καταλόγους που επισυνάπτονταν στις μεταγενέστερες πράξεις.

Οι προσβαλλόμενες πράξεις

Οι πράξεις του Μαρτίου 2018

- 8 Στις 30 Νοεμβρίου 2017, το Συμβούλιο απηύθυνε στον δικηγόρο της προσφεύγουσας επιστολή με την οποία τον ενημέρωνε ότι είχε λάβει νέα κρίσιμα πληροφοριακά στοιχεία για την κατάρτιση των καταλόγων των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στον κανονισμό 2580/2001 και ότι, κατά συνέπεια, είχε τροποποιήσει την αιτιολογική έκθεση. Κάλεσε την προσφεύγουσα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί της επικαιροποιημένης αυτής αιτιολογικής εκθέσεως μέχρι τις 15 Δεκεμβρίου 2017.
- 9 Η προσφεύγουσα δεν απάντησε στην επιστολή αυτή.
- 10 Στις 21 Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο εξέδωσε, αφενός, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/475, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931, και για την κατάργηση της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 26), και, αφετέρου, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/468, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού αριθ. 2580/2001, και την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2017/1420 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 7) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Μαρτίου 2018). Η ονομασία της «“Hammas”, συμπεριλαμβανομένης της οργανώσεως “Hammas-Izz al-Din al-Qassem”» εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στους καταλόγους που είχαν επισυναφθεί στις πράξεις αυτές (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Μαρτίου 2018).
- 11 Με επιστολή της 22ας Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο κοινοποίησε στον δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση της ονομασίας της «“Hammas”, συμπεριλαμβανομένης της οργανώσεως “Hammas-Izz al-Din al-Qassem”» στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου 2018, επισημαίνοντάς του τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 12 Επιπλέον, στις 22 Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες που αναφέρονται στον κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2018, C 107, σ. 6).
- 13 Με την ανακοίνωση αυτή, το Συμβούλιο, μεταξύ άλλων, ενημέρωσε τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες, πρώτον, ότι είχε κρίνει ότι οι λόγοι καταχωρίσεως του ονόματός τους στους καταλόγους που είχαν εκδοθεί βάσει του κανονισμού 2580/2001 εξακολουθούσαν να ισχύουν και, ως εκ τούτου, αποφάσισε τη διατήρηση του ονόματός τους στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου 2018, δεύτερον, ότι μπορούσαν να υποβάλουν στο Συμβούλιο αίτηση προκειμένου να τους κοινοποιηθεί η αιτιολογική έκθεση βάσει της οποίας το όνομά τους διατηρήθηκε στους εν λόγω καταλόγους, τρίτον, ότι μπορούσαν επίσης, οποτεδήποτε, να υποβάλουν στο Συμβούλιο αίτηση επανεξετάσεως της

αποφάσεως με την οποία το όνομά τους είχε περιληφθεί στους εν λόγω καταλόγους και, τέταρτον, ότι προκειμένου οι αιτήσεις να ληφθούν υπόψη κατά την επόμενη εξέταση έπρεπε, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, να του διαβιβαστούν μέχρι τις 25 Μαΐου 2018.

- 14 Η προσφεύγουσα δεν απάντησε ούτε στις επιστολές ούτε στην ανακοίνωση αυτή.
- 15 Από την αιτιολογική έκθεση των πράξεων του Μαρτίου 2018 προκύπτει ότι, για να συμπεριλάβει τη «Hamás» συμπεριλαμβανομένης της οργανώσεως «Hamás-Izz al-Din al-Qassem» στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο στηρίχθηκε σε τέσσερις εθνικές αποφάσεις.
- 16 Η πρώτη εθνική απόφαση ήταν η υπουργική απόφαση αριθ. 1261 του Secretary of State for the Home Department (Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, στο εξής: Home Secretary), της 29ης Μαρτίου 2001, περί τροποποίησης του UK Terrorism Act 2000 (νόμου του Ηνωμένου Βασιλείου του 2000 περί τρομοκρατίας) και περί απαγορεύσεως της Hamás-Izz al-Din al-Qassem, η οποία θεωρείται οργάνωση που ενέχεται σε τρομοκρατικές πράξεις (στο εξής: απόφαση του Home Secretary).
- 17 Η δεύτερη εθνική απόφαση ήταν η απόφαση του United States Secretary of State (Υπουργού Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), της 8ης Οκτωβρίου 1997, με την οποία, για τους σκοπούς του Immigration and Nationality Act (νόμου των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως, στο εξής: INA), η Hamás χαρακτηρίζεται ως αλλοδαπή τρομοκρατική οργάνωση (στο εξής: αμερικανική απόφαση του 1997).
- 18 Η τρίτη εθνική απόφαση είχε εκδοθεί από τον Υπουργό Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής στις 31 Οκτωβρίου 2001, κατ' εφαρμογήν του Executive Order n° 13224 (προεδρικού διατάγματος αριθ. 13224) (στο εξής: αμερικανική απόφαση του 2001).
- 19 Η τέταρτη εθνική απόφαση φέρει την ημερομηνία 23 Ιανουαρίου 1995 και εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του Executive Order n° 12947 (προεδρικού διατάγματος αριθ. 12947) (στο εξής: αμερικανική απόφαση του 1995).
- 20 Στο κύριο μέρος της αιτιολογικής εκθέσεως των πράξεων του Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο διαπίστωνε, καταρχάς, ότι οι εθνικές αυτές αποφάσεις συνιστούσαν αποφάσεις αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και εξακολουθούν να βρίσκονται σε ισχύ. Εν συνεχεία, επισήμαινε ότι είχε εξετάσει αν διέθετε στοιχεία τα οποία να συνηγορούν υπέρ της διαγραφής της ονομασίας της προσφεύγουσας από τους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου 2018 και ότι δεν βρήκε κανένα. Τέλος, επισήμαινε ότι οι λόγοι βάσει των οποίων η ονομασία της προσφεύγουσας είχε καταχωρισθεί στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων εξακολουθούσαν να ισχύουν και κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η ονομασία αυτή έπρεπε να συνεχίσει να περιλαμβάνεται στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου 2018.
- 21 Επιπλέον, η αιτιολογική έκθεση των πράξεων του Μαρτίου 2018 περιελάμβανε παράρτημα Α που αφορούσε την «απόφαση της αρμόδιας αρχής του Ηνωμένου Βασιλείου» και παράρτημα Β που αφορούσε τις «αποφάσεις των αρμοδίων αρχών των Ηνωμένων Πολιτειών». Καθένα από τα παραρτήματα αυτά περιείχε περιγραφή των εθνικών νομοθεσιών βάσει των οποίων είχαν εκδοθεί οι αποφάσεις των εθνικών αρχών, παράθεση των ορισμών των εννοιών περί τρομοκρατίας που περιλαμβάνονται στις νομοθεσίες αυτές, περιγραφή των διαδικασιών επανεξετάσεως των εν λόγω αποφάσεων, περιγραφή των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίχθηκαν οι εν λόγω αρχές και τη διαπίστωση ότι τα πραγματικά αυτά περιστατικά συνιστούσαν τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.

- 22 Στο σημείο 14 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των πράξεων του Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο επισήμαινε διάφορα πραγματικά περιστατικά που ελήφθησαν υπόψη από τον Home Secretary για την απαγόρευση της Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Τα περιστατικά αυτά έλαβαν χώρα το 1994 και το 1996.
- 23 Στο σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των πράξεων του Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο προσέθετε ότι, στο Ηνωμένο Βασίλειο, η απαγόρευση είχε επανεξεταστεί, τον Σεπτέμβριο του 2016, από τη διυπουργική ομάδα που είναι επιφορτισμένη με την επανεξέταση των απαγορεύσεων και ότι η ομάδα αυτή είχε διαπιστώσει, βάσει των στοιχείων που παρέθετε, ότι μπορούσε ευλόγως να θεωρηθεί ότι η Hamas-Izz al-Din al-Qassem εξακολουθούσε να εμπλέκεται στην τρομοκρατία.
- 24 Στο σημείο 10 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των πράξεων του Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο επισήμαινε ότι η πλέον πρόσφατη επανεξέταση του χαρακτηρισμού της Hamas ως αλλοδαπής τρομοκρατικής οργανώσεως είχε ολοκληρωθεί στις 27 Ιουλίου 2012 και είχε ως αποτέλεσμα η Αμερικανική Κυβέρνηση να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι περιστάσεις στις οποίες είχε στηριχθεί η αμερικανική απόφαση του 1997 δεν είχαν μεταβληθεί κατά τρόπο που να δικαιολογεί την ανάκληση του χαρακτηρισμού αυτού.
- 25 Τέλος, στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των πράξεων του Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο απαριθμούσε διάφορα πραγματικά περιστατικά που συνέβησαν μεταξύ του 2003 και του 2016 στα οποία είχαν στηριχθεί οι αμερικανικές αρχές προκειμένου να χαρακτηρίσουν την προσφεύγουσα ως αλλοδαπή τρομοκρατική οργάνωση, χωρίς να διευκρινίζει τις αποφάσεις από τις οποίες προέκυπταν τα περιστατικά αυτά.

Οι πράξεις του Ιουλίου 2018

- 26 Στις 30 Ιουλίου 2018, το Συμβούλιο εξέδωσε, αφενός, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/1084, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931, και για την κατάργηση της απόφασης 2018/475 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 144), και, αφετέρου, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1071, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/468 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 23) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Ιουλίου 2018). Η ονομασία της «Hamas», συμπεριλαμβανομένης της οργανώσεως «Hamas-Izz al-Din al-Qassem» εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στους καταλόγους που είχαν επισυναφθεί στις πράξεις αυτές (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Ιουλίου 2018).
- 27 Με επιστολή της 31ης Ιουλίου 2018, το Συμβούλιο κοινοποίησε στον δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση της ονομασίας της «Hamas», συμπεριλαμβανομένης της οργανώσεως «Hamas-Izz al-Din al-Qassem» στους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου 2018, επισημαίνοντάς του τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 28 Επιπλέον, στις 31 Ιουλίου 2018, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2018, C 269, σ. 3).
- 29 Με την ανακοίνωση αυτή, το Συμβούλιο, μεταξύ άλλων, ενημέρωσε τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες, πρώτον, ότι είχε κρίνει ότι οι λόγοι καταχωρίσεως των ονομάτων τους στους καταλόγους που είχαν εκδοθεί βάσει του κανονισμού 2580/2001 εξακολουθούσαν να ισχύουν, με αποτέλεσμα να αποφασίσει τη διατήρηση των ονομάτων τους στους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου 2018,

δεύτερον, ότι μπορούσαν να υποβάλουν αίτηση προκειμένου να τους κοινοποιηθεί η αιτιολογική έκθεση βάσει της οποίας τα ονόματά τους διατηρήθηκαν στους εν λόγω καταλόγους, τρίτον, ότι μπορούσαν επίσης, οποτεδήποτε, να υποβάλουν στο Συμβούλιο αίτηση επανεξετάσεως της αποφάσεως με την οποία τα ονόματά τους είχαν περιληφθεί στους εν λόγω καταλόγους και, τέταρτον, ότι προκειμένου οι αιτήσεις να ληφθούν υπόψη κατά την επόμενη εξέταση έπρεπε, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, να του διαβιβαστούν μέχρι την 1η Οκτωβρίου 2018.

- 30 Η αιτιολογική αυτή έκθεση ήταν πανομοιότυπη με εκείνη που αφορούσε τις πράξεις του Μαρτίου 2018, με εξαίρεση ορισμένες τυπικές διαφορές και την αναφορά, στο σημείο 16 του παραρτήματος Β, στο «δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας», και όχι πλέον στο «δικαίωμα δικαστικής προστασίας».
- 31 Η προσφεύγουσα δεν απάντησε ούτε στις επιστολές ούτε στην ανακοίνωση αυτή.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 32 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Μαΐου 2018, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 33 Στις 13 Σεπτεμβρίου 2018, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.
- 34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Σεπτεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα προσάρμοσε, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, την προσφυγή προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι πράξεις του Ιουλίου 2018, στο μέτρο που την αφορούσαν.
- 35 Με επιστολές της 13ης Δεκεμβρίου 2018 καθώς και της 1ης Μαρτίου και της 10ης Απριλίου 2019, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, έθεσε ερωτήσεις στους διαδίκους. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 36 Ελλείπει υποβολής αιτήσεως για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου εντός της ταχθείσας προθεσμίας, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να αποφανθεί χωρίς να διεξαχθεί προφορική διαδικασία.
- 37 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει τις πράξεις του Μαρτίου και του Ιουλίου 2018 (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις), κατά το μέρος που αφορούν αυτήν, καθώς και την Hamas-Izz al-Din al-Qassem·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.
- 38 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 39 Η προσφεύγουσα προβάλλει επτά λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν αντιστοίχως:
- παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931·
 - πλείονες περιπτώσεις πλάνης περί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών·
 - πλάνη περί την εκτίμηση όσον αφορά τον χαρακτήρα της οργανώσεως της Hamas ως τρομοκρατικής·
 - παραβίαση της αρχής περί μη επεμβάσεως·
 - το ότι δεν ελήφθη επαρκώς υπόψη η εξέλιξη της καταστάσεως λόγω της παρόδου του χρόνου·
 - παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως·
 - παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 40 Στις 19 Μαρτίου 2019, σε απάντηση ερωτήσεως που της είχε τεθεί την 1η Μαρτίου του προηγούμενου έτους από το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα προέβαλε έναν όγδοο λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από «μη προσήκουσα κύρωση των αιτιολογικών εκθέσεων».
- 41 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει δεύτερο κατά σειρά τον έκτο λόγο ακυρώσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931

- 42 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, αφού υπέβαλε τις παρατηρήσεις της σχετικά με τον προσδιορισμό των οργανώσεων τις οποίες αφορούν οι αποφάσεις του Home Secretary και των αμερικανικών αρχών του 1995, του 1997 και του 2001 (στο εξής, από κοινού: αμερικανικές αποφάσεις), προσάπτει στο Συμβούλιο ότι παρέβη το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 χαρακτηρίζοντας τις αποφάσεις αυτές ως αποφάσεις εκδοθείσες από αρμόδιες αρχές κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.
- 43 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η διάταξη που επικαλείται η προσφεύγουσα αφορά την καταχώριση του ονόματος προσώπων ή οντοτήτων στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, ενώ αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής είναι οι αποφάσεις που εκδόθηκαν βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, το οποίο αφορά τη διατήρηση της καταχωρίσεως αυτής σε τέτοιους καταλόγους.
- 44 Εντούτοις, κατά το Δικαστήριο, η διατήρηση του ονόματος προσώπου ή οντότητας σε κατάλογο περί δεσμεύσεως κεφαλαίων αποτελεί, κατ' ουσίαν, συνέχεια της αρχικής καταχωρίσεως και προϋποθέτει, ως εκ τούτου, ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του συγκεκριμένου προσώπου ή της συγκεκριμένης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, όπως διαπιστώθηκε αρχικώς από το Συμβούλιο, βάσει της εθνικής αποφάσεως στην οποία είχε στηριχθεί η αρχική αυτή καταχώριση (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 61, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 39).
- 45 Ο λόγος ακυρώσεως είναι, συνεπώς, λυσιτελής.

46 Για την εξέταση του λόγου αυτού πρέπει, αφού προσδιορισθούν οι οργανώσεις που αποτελούν αντικείμενο των αποφάσεων των αρμοδίων αρχών στις οποίες στηρίχθηκε το Συμβούλιο, να εξετασθούν οι επικρίσεις που αφορούν ειδικώς τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών και, εν συνεχεία, εκείνες που αφορούν τόσο τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών όσο και την απόφαση του Home Secretary.

Επί του προσδιορισμού των οργανώσεων που αφορούν οι αποφάσεις των αρμοδίων αρχών στις οποίες στηρίχθηκε το Συμβούλιο

47 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, κατά την αιτιολογική έκθεση την οποία κοινοποίησε το Συμβούλιο, οι προσβαλλόμενες πράξεις στηρίζονται σε μια απόφαση του Home Secretary, περί απαγορεύσεως της Hamas-Izz al-Din al-Qassem, ενόπλου κλάδου της Hamas, και σε τρεις αμερικανικές αποφάσεις, οι οποίες αφορούν τη Hamas χωρίς περαιτέρω διευκρινίσεις.

48 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι οι αμερικανικές αρχές είχαν την πρόθεση να καταχωρίσουν τη Hamas στο σύνολό της και υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, εκτιμώντας ότι συνέβαινε κάτι τέτοιο, προέβη σε διασταλτική ερμηνεία των αποφάσεών τους, η οποία δεν συνάγεται σαφώς από τους καταλόγους που δημοσίευσαν οι εν λόγω αρχές.

49 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι οι αμερικανικές αποφάσεις μνημονεύουν ρητώς τη «Hamas», προσδιορισμός ο οποίος συνοδεύεται, στις αμερικανικές αποφάσεις του 1997 και του 2001, από δώδεκα ακόμη ονομασίες –μεταξύ των οποίων καταλέγονται και οι «Ταξιαρχίες Izz-Al-Din Al-Qassam»– με τις οποίες είναι επίσης γνωστό το κίνημα αυτό.

50 Η περίπτωση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, υπό την έννοια ότι οι αμερικανικές αρχές είχαν την πρόθεση να περιορίσουν κατ' αυτόν τον τρόπο τον χαρακτηρισμό αποκλειστικώς στη «Hamas-Izz al-Din al-Qassem». Καταρχάς, μεταξύ των επιπλέον αυτών ονομασιών καταλέγονται ονομασίες που παραπέμπουν στη Hamas συνολικά, όπως η ονομασία «Islamic Resistance Movement», η οποία αποτελεί μετάφραση στην αγγλική γλώσσα της «Harakat Al-Muqawama Al-Islamia», μιας άλλης επίσης μνημονευομένης ονομασίας της οποίας η λέξη «Hamas» συνιστά το ακρωνύμιο. Εν συνεχεία, η παράθεση των διαφορετικών αυτών ονομασιών αποσκοπεί απλώς και μόνο στη διασφάλιση ιδίως της αποτελεσματικότητας του μέτρου που ελήφθη εις βάρος της Hamas, καθιστώντας δυνατή την εφαρμογή του ως προς όλες τις γνωστές ονομασίες και κλάδους της.

51 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι η απόφαση του Home Secretary αφορά τη Hamas-Izz al-Din al-Qassem, ενώ οι αμερικανικές αποφάσεις αφορούν τη Hamas, συμπεριλαμβανομένης της Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

Επί των επικρίσεων που αφορούν ειδικώς τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών

52 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να στηρίξει τις προσβαλλόμενες πράξεις στις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών διότι οι Ηνωμένες Πολιτείες συνιστούν τρίτο κράτος και, καταρχήν, οι αρχές των κρατών αυτών δεν συνιστούν «αρμόδιες αρχές» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

53 Επί του ζητήματος αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το σύστημα που καθιερώθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 στηρίζεται στην εμπιστοσύνη προς τις εθνικές αρχές, η οποία έχει ως βάση την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ του Συμβουλίου και των κρατών μελών της Ένωσης και στην ύπαρξη κοινών αξιών, οι οποίες μνημονεύονται στις Συνθήκες, καθώς και στην υπαγωγή σε κοινούς κανόνες δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγονται η Ευρωπαϊκή

Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι αρχές τρίτων κρατών δεν μπορούν να απολαύουν της εμπιστοσύνης αυτής.

- 54 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά το Δικαστήριο, η έννοια του όρου «αρμόδια αρχή», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, δεν αφορά αποκλειστικώς τις αρχές των κρατών μελών, αλλά δύναται, κατ' αρχήν, να περιλαμβάνει και τις αρχές τρίτων κρατών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 22).
- 55 Η ερμηνεία που υιοθέτησε το Δικαστήριο δικαιολογείται, αφενός, από το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, το οποίο δεν περιορίζει το σημασιολογικό περιεχόμενο του όρου «αρμόδιες αρχές» στις αρχές των κρατών μελών, και, αφετέρου, από τον σκοπό της κοινής αυτής θέσεως, η οποία εκδόθηκε με σκοπό την εφαρμογή του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, το οποίο αποσκοπεί στην εντατικοποίηση της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω της συστηματικής και στενής συνεργασίας όλων των κρατών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 23).
- 56 Επικουρικώς, σε περίπτωση κατά την οποία γίνει δεκτό ότι η αρχή τρίτου κράτους μπορεί να συνιστά αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το κύρος των πράξεων που εξέδωσε το Συμβούλιο εξαρτάται επίσης από τους ελέγχους τους οποίους έπρεπε να διενεργήσει προκειμένου να διασφαλίσει, μεταξύ άλλων, το συμβατό της αμερικανικής νομοθεσίας με την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 57 Εν προκειμένω, όμως, το Συμβούλιο, στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων, περιορίσθηκε, κατ' ουσίαν, στην περιγραφή των διαδικασιών επανεξετάσεως και στην παρατήρηση ότι ήταν δυνατή η άσκηση ενδίκου βοηθήματος, χωρίς να εξακριβώσει αν διασφαλιζόνταν τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 58 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, κατά το Δικαστήριο, οσάκις το Συμβούλιο στηρίζεται σε απόφαση τρίτου κράτους, πρέπει να εξακριβώνει, προηγουμένως, αν η απόφαση αυτή εκδόθηκε τηρουμένης της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 31).
- 59 Στις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεών του, το Συμβούλιο οφείλει να παρέχει στοιχεία εκ των οποίων δύναται να συναχθεί ότι προέβη στην εξακρίβωση αυτή (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 31).
- 60 Προς τούτο, το Συμβούλιο οφείλει να εκθέτει, στις αιτιολογικές αυτές εκθέσεις, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η απόφαση του τρίτου κράτους επί της οποίας στηρίζεται εκδόθηκε τηρουμένης της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 33).
- 61 Κατά τη νομολογία, η παράθεση στοιχείων που πρέπει να περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές εκθέσεις σχετικά με την εκτίμηση αυτή μπορεί να είναι και συνοπτική (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 33).
- 62 Τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα όσον αφορά, αφενός, την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και, αφετέρου, το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας πρέπει να εξετασθούν με γνώμονα τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 58 έως 61 ανωτέρω.

- 63 Όσον αφορά την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το Συμβούλιο, στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων, δεν παρέθεσε στοιχεία όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους έκρινε, κατόπιν του ελέγχου, ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες διασφαλιζόταν η τήρηση της αρχής αυτής στο πλαίσιο διοικητικών διαδικασιών σχετικών με τον χαρακτηρισμό οργανώσεων ως τρομοκρατικών.
- 64 Κατά τα λοιπά, η αμερικανική νομοθεσία δεν απαιτεί να κοινοποιούνται ή να είναι αιτιολογημένες οι αποφάσεις που εκδίδουν οι αρχές στον τομέα αυτόν. Κατά την προσφεύγουσα, μολονότι το άρθρο 219 του INA, στο οποίο στηρίζεται η αμερικανική απόφαση του 1997, επιβάλλει υποχρέωση δημοσίευσης της απόφασης περί χαρακτηρισμού οργανώσεως ως τρομοκρατικής στο Ομοσπονδιακό Μητρώο, δεν ισχύει το ίδιο στην περίπτωση του προεδρικού διατάγματος 13224, στο οποίο στηρίζεται η αμερικανική απόφαση του 2001 και το οποίο δεν προβλέπει κανένα τέτοιο μέτρο.
- 65 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει να παρέχεται στα πρόσωπα που είναι αποδέκτες αποφάσεων που επηρεάζουν αισθητώς τα συμφέροντά τους η δυνατότητα να γνωστοποιούν λυσιτελώς την άποψή τους επί των στοιχείων στα οποία στηρίχθηκαν οι επίμαχες αποφάσεις (πρβλ. απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 66 Στην περίπτωση μέτρων που σκοπούν στην καταχώριση των ονομάτων προσώπων ή οντοτήτων σε κατάλογο περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, η αρχή αυτή συνεπάγεται ότι οι λόγοι λήψεως των μέτρων αυτών πρέπει να γνωστοποιούνται στα πρόσωπα αυτά ή στις οντότητες αυτές ταυτόχρονα ή αμέσως μετά τη λήψη τους (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, *Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, σκέψη 61).
- 67 Στο σημείο 16 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο υποστηρίζει τα εξής:
- «Όσον αφορά τις διαδικασίες επανεξετάσεως και την παράθεση των διαθέσιμων ενδίκων βοηθημάτων, το Συμβούλιο εκτιμά ότι η νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών διασφαλίζει την προστασία των δικαιωμάτων άμυνας [...]».
- 68 Οι πληροφορίες που παρέχει το Συμβούλιο στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων διαφοροποιούνται εν συνεχεία αναλόγως των εξεταζόμενων αμερικανικών αποφάσεων.
- 69 Αφενός, για τα προεδρικά διατάγματα αριθ. 12947 και 13224, στα οποία στηρίζονται οι αμερικανικές αποφάσεις του 1995 και του 2001, η γενική περιγραφή που παραθέτει το Συμβούλιο δεν μνημονεύει καμία υποχρέωση των αμερικανικών αρχών να γνωστοποιούν στους ενδιαφερομένους αιτιολογία των αποφάσεών τους ή, ακόμη, να δημοσιεύουν τις αποφάσεις αυτές.
- 70 Ως εκ τούτου, δεν διακρίβώνεται ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας όσον αφορά τις δύο αυτές αποφάσεις και, κατά συνέπεια, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 58 έως 61 ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να στηριχθούν στις εν λόγω αποφάσεις.
- 71 Αφετέρου, όσον αφορά την αμερικανική απόφαση του 1997, το Συμβούλιο επισημαίνει, βεβαίως, ότι, κατ' εφαρμογήν του INA, οι χαρακτηρισμοί των αλλοδαπών τρομοκρατικών οργανώσεων ή οι αποφάσεις που εκδίδονται κατόπιν της ανακλήσεως των χαρακτηρισμών αυτών δημοσιεύονται στο Ομοσπονδιακό Μητρώο. Ωστόσο, το Συμβούλιο δεν παραθέτει κανένα στοιχείο ως προς το ζήτημα αν, εν προκειμένω, η δημοσίευση της αμερικανικής απόφασης του 1997 περιείχε κάποια αιτιολογία. Εξάλλου, ούτε από την αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων προκύπτει ότι, πέραν του διατακτικού της απόφασης, οι αμερικανικές αρχές γνωστοποίησαν στην προσφεύγουσα, καθ' οιονδήποτε τρόπο, κάποια αιτιολογία οποιασδήποτε μορφής.

- 72 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξετασθεί αν το στοιχείο περί δημοσιεύσεως αποφάσεως στην επίσημη εφημερίδα τρίτου κράτους αρκεί προκειμένου να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο εκπλήρωσε, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 58 έως 61 ανωτέρω, την υποχρέωσή του να ελέγξει αν τηρήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας στα τρίτα κράτη από τα οποία προέρχονται οι αποφάσεις στις οποίες στηρίζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις.
- 73 Προς τούτο, είναι χρήσιμη η αναφορά στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου (T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885). Στην υπόθεση εκείνη, το Συμβούλιο είχε επισημάνει, στην αιτιολογική έκθεση μίας εκ των σχετικών πράξεων, ότι οι αποφάσεις των αρχών του οικείου τρίτου κράτους είχαν δημοσιευθεί στην επίσημη εφημερίδα του κράτους αυτού, χωρίς να παράσχει άλλα στοιχεία (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 145).
- 74 Στην απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψεις 36 και 37), το Δικαστήριο, εξετάζοντας στο σύνολό τους όλα τα σημεία των αποφάσεων των αρχών του τρίτου κράτους στα οποία γίνεται μνεία στην αιτιολογική έκθεση του κανονισμού του Συμβουλίου, έκρινε ότι ήταν ανεπαρκή για να διαπιστωθεί ότι το θεσμικό αυτό όργανο διενήργησε τον απαιτούμενο έλεγχο όσον αφορά τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας στο τρίτο αυτό κράτος.
- 75 Το αυτό συμπέρασμα πρέπει να συναχθεί, για τους ίδιους λόγους, στην υπό κρίση υπόθεση όσον αφορά τη μοναδική μνεία που περιέχεται στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων, περί του ότι η αμερικανική απόφαση του 1997 είχε δημοσιευθεί, στις Ηνωμένες Πολιτείες, στο Ομοσπονδιακό Μητρώο.
- 76 Για τους λόγους αυτούς και χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί το ζήτημα του σεβασμού του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, η σχετική με τις αμερικανικές αποφάσεις αιτιολογία είναι ανεπαρκής, με συνέπεια οι αποφάσεις αυτές να μην μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων.
- 77 Εντούτοις, δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 δεν απαιτεί να στηρίζονται οι πράξεις του Συμβουλίου σε πλείονες αποφάσεις αρμοδίων αρχών, οι προσβαλλόμενες πράξεις μπορούσαν, όσον αφορά την καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου και του Ιουλίου 2018 (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι), να παραπέμπουν μόνο στην απόφαση του Home Secretary, οπότε η εξέταση της προσφυγής θα συνεχισθεί μόνον κατά το μέτρο που οι προσβαλλόμενες πράξεις στηρίζονται στην τελευταία αυτή απόφαση.
- Επί των επικρίσεων που είναι κοινές στην απόφαση του Home Secretary και στις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών*
- 78 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, για τρεις λόγους, η απόφαση του Home Secretary και οι αποφάσεις των αμερικανικών αρχών, στις οποίες στηρίχθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις, δεν συνιστούν «αποφάσεις αρμοδίων αρχών», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 79 Οι λόγοι αυτοί θα εξετασθούν κατωτέρω καθόσον αφορούν την απόφαση που εξέδωσε ο Home Secretary, σύμφωνα με τη σκέψη 77 ανωτέρω.

– Επί της προτιμώσεως υπέρ των δικαστικών αρχών

- 80 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, το Συμβούλιο μπορεί να στηριχθεί σε διοικητικές αποφάσεις μόνον εφόσον οι δικαστικές αρχές δεν έχουν καμία δικαιοδοσία στον τομέα της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας. Τούτο δεν ισχύει εν προκειμένω, δεδομένου ότι, στο Ηνωμένο Βασίλειο, οι δικαστικές αρχές έχουν δικαιοδοσία επί των θεμάτων αυτών. Επομένως, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να λάβει υπόψη στις προσβαλλόμενες πράξεις την απόφαση του Home Secretary.
- 81 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.
- 82 Επισημαίνεται συναφώς ότι, κατά τη νομολογία, το γεγονός ότι μια απόφαση έχει διοικητικό και όχι δικαστικό χαρακτήρα δεν έχει καθοριστική σημασία για την εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, καθόσον το ίδιο το γράμμα της διατάξεως προβλέπει ρητώς ότι μια μη δικαστική αρχή δύναται να χαρακτηριστεί ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της διατάξεως αυτής (αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, *People’s Mojahedin Organization of Iran* κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψεις 144 και 145, και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 105).
- 83 Καίτοι στο άρθρο 1, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της κοινής θέσεως 2001/931 διατυπώνεται προτίμηση υπέρ των αποφάσεων που προέρχονται από δικαστικές αρχές, τούτο ουδόλως αποκλείει το ενδεχόμενο να λαμβάνονται υπόψη αποφάσεις προερχόμενες από διοικητικές αρχές οσάκις, αφενός, οι αρχές αυτές έχουν πράγματι αρμοδιότητα, κατά το εθνικό δίκαιο, να λαμβάνουν περιοριστικές αποφάσεις κατά ομάδων εμπλεκομένων στην τρομοκρατία και, αφετέρου, οι αρχές αυτές, μολονότι είναι απλώς διοικητικές, μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «ισοδύναμες» με τις δικαστικές αρχές (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 107).
- 84 Κατά τη νομολογία, οι διοικητικές αρχές μπορούν να χαρακτηρισθούν ως ισοδύναμες των δικαστικών εφόσον οι αποφάσεις τους είναι δεκτικές ένδικης προσφυγής (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, *People’s Mojahedin Organization of Iran* κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 145).
- 85 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι τα δικαστήρια του οικείου κράτους έχουν αρμοδιότητες στον τομέα της καταστολής της τρομοκρατίας δεν συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να λάβει υπόψη αποφάσεις εκδοθείσες από την εθνική διοικητική αρχή που είναι επιφορτισμένη με τη λήψη περιοριστικών μέτρων στον τομέα της τρομοκρατίας (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 108).
- 86 Εν προκειμένω, από τις πληροφορίες που παρέσχε το Συμβούλιο προκύπτει ότι οι αποφάσεις του Home Secretary είναι δεκτικές προσφυγής ενώπιον της Proscribed Organisations Appeal Commission (επιτροπής προσφυγών σχετικά με τις απαγορευόμενες οργανώσεις, Ηνωμένο Βασίλειο), η οποία αποφαινεται εφαρμόζοντας τις αρχές που διέπουν τον δικαστικό έλεγχο, και ότι κάθε διάδικος δύναται να προσβάλει την απόφαση της επιτροπής προσφυγών σχετικά με τις απαγορευόμενες οργανώσεις όσον αφορά νομικό ζήτημα ενώπιον δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, εφόσον λάβει άδεια από την επιτροπή αυτή ή, ελλείψει τέτοιας άδειας, από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, *Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran* κατά Συμβουλίου, T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 2).
- 87 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι οι αποφάσεις του Home Secretary είναι δεκτικές ένδικης προσφυγής, οπότε, κατ’ εφαρμογήν της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 83 και 84 ανωτέρω, η διοικητική αυτή αρχή πρέπει να χαρακτηριστεί ως ισοδύναμη δικαστικής αρχής και, επομένως, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, σύμφωνα με τη νομολογία η οποία έχει πλειστάκις αποφανθεί υπέρ της απόψεως

αυτής (αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 144, και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψεις 120 έως 123).

88 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να ακυρωθούν για τον λόγο ότι το Συμβούλιο, στην αιτιολογική του έκθεση, μνημόνευσε απόφαση του Home Secretary, ο οποίος συνιστά διοικητική αρχή.

– Επί του γεγονότος ότι η απόφαση του Home Secretary συνίσταται σε κατάρτιση καταλόγου των τρομοκρατικών οργανώσεων

89 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ενέργεια των αρμοδίων αρχών τις οποίες αφορούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, περιλαμβανομένου του Home Secretary, συνίσταται, στην πράξη, στην κατάρτιση καταλόγων τρομοκρατικών οργανώσεων για την επιβολή σε αυτές περιοριστικών μέτρων. Η κατάρτιση καταλόγων δεν συνιστά αρμοδιότητα καταστολής δυνάμενη να εξομοιωθεί με «έναρξη ανακριτικών πράξεων ή [άσκηση] ποινικής δίωξης» ή, ακόμη, με «καταδίκη», δηλαδή τις εξουσίες που πρέπει να διαθέτει, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, η «αρμόδια αρχή».

90 Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής.

91 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία, η κοινή θέση 2001/931 δεν απαιτεί η απόφαση της αρμόδιας αρχής να εντάσσεται στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας *stricto sensu*, υπό την προϋπόθεση ότι, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών της εν λόγω κοινής θέσεως σχετικά με την εφαρμογή του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, η οικεία εθνική διαδικασία αποσκοπεί στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας εν ευρεία εννοία (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 113).

92 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επί του ζητήματος αυτού ότι η προστασία των οικείων προσώπων δεν διακυβεύεται αν η ληφθείσα από την εθνική αρχή απόφαση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας αποσκοπούσας στην επιβολή ποινικών κυρώσεων, αλλά στο πλαίσιο διαδικασίας με αντικείμενο τη λήψη προληπτικών μέτρων (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψη 70).

93 Εν προκειμένω, η απόφαση του Home Secretary προβλέπει μέτρα απαγορεύσεως σε βάρος οργανώσεων χαρακτηριζομένων ως τρομοκρατικών και, επομένως, εντάσσεται, όπως επιτάσσει η νομολογία, στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας έχουσας ως κύριο σκοπό την επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου κατά της προσφεύγουσας, για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 115).

94 Όσον αφορά το ότι η δραστηριότητα της οικείας αρχής έχει ως αποτέλεσμα την κατάρτιση καταλόγου προσώπων ή οντοτήτων που εμπλέκονται στην τρομοκρατία, επισημαίνεται ότι τούτο δεν συνεπάγεται, αφ’ εαυτού, ότι η εν λόγω αρχή δεν έχει προβεί σε εξατομικευμένη εκτίμηση όσον αφορά καθένα από τα πρόσωπα αυτά ή καθεμία από τις οντότητες αυτές πριν από την καταχώριση στους εν λόγω καταλόγους, ούτε ότι η εκτίμηση αυτή θα πρέπει κατ’ ανάγκην να είναι αυθαίρετη ή να στερείται ερείσματος (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 118).

95 Επομένως, το μείζων ζήτημα δεν είναι το ότι η δραστηριότητα της οικείας αρχής έχει ως αποτέλεσμα την κατάρτιση καταλόγου προσώπων ή οντοτήτων που εμπλέκονται στην τρομοκρατία, αλλά το ζήτημα αν η δραστηριότητα αυτή ασκείται με επαρκείς εγγυήσεις ώστε να παρέχεται στο Συμβούλιο

η δυνατότητα να βασισθεί επ' αυτής προκειμένου να τεκμηριώσει τη δική του απόφαση περί καταχωρίσεως σε σχετικό κατάλογο (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 118).

- 96 Κατά συνέπεια, εσφαλμένως η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η εξουσία καταρτίσεως καταλόγων δεν μπορεί να χαρακτηρίζει μια αρμόδια αρχή κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 97 Η κρίση αυτή δεν κλονίζεται από τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα.
- 98 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, μόνον οι κατάλογοι που έχει καταρτίσει το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών μπορούν να λαμβάνονται υπόψη από το Συμβούλιο.
- 99 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό, καθόσον η τελευταία περίοδος του άρθρου 1, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της κοινής θέσεως 2001/931 αποσκοπεί απλώς στην παροχή στο Συμβούλιο πρόσθετης δυνατότητας προσδιορισμού εμπλεκομένων στην τρομοκρατία, πλέον των προσδιορισμών στους οποίους μπορεί να προβεί βάσει αποφάσεων των αρμοδίων εθνικών αρχών.
- 100 Δεύτερον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, στον βαθμό που υιοθετεί αυτούσιους τους καταλόγους που προτείνουν οι αρμόδιες αρχές, ο κατάλογος της Ένωσης αποτελεί απλώς έναν κατάλογο καταλόγων, διευρύνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο το πεδίο εφαρμογής των εθνικών διοικητικών μέτρων που έχουν ληφθεί, ενδεχομένως, από αρχές τρίτου κράτους, χωρίς τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα να έχουν ενημερωθεί σχετικώς και χωρίς να δύνανται να προασπίσουν πραγματικά τα συμφέροντά τους.
- 101 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο, οσάκις προσδιορίζει τα πρόσωπα ή τις οντότητες που υπάγονται σε μέτρα περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, στηρίζεται σε διαπιστώσεις των αρμοδίων αρχών.
- 102 Στο πλαίσιο της κοινής θέσεως 2001/931 καθιερώθηκε μορφή ειδικής συνεργασίας μεταξύ των αρχών των κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, η οποία συνεπάγεται, για το Συμβούλιο, την υποχρέωση να επαφίεται, στο μέτρο του δυνατού, στις εκτιμήσεις των αρμοδίων εθνικών αρχών (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 133, και της 4ης Δεκεμβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-284/08, EU:T:2008:550, σκέψη 53).
- 103 Δεν απόκειται καταρχήν στο Συμβούλιο να αποφαινεται επί του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου εκ μέρους των αρχών των κρατών μελών, δεδομένου ότι η εξουσία αυτή ανήκει στα αρμόδια εθνικά δικαστήρια (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, T-47/03, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:207, σκέψη 168).
- 104 Μόνον κατ' εξαίρεση, σε περίπτωση κατά την οποία η προσφεύγουσα αμφισβητεί, βάσει συγκεκριμένων στοιχείων, τον εκ μέρους των αρχών των κρατών μελών σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων, πρέπει το Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει αν πράγματι έγιναν σεβαστά τα δικαιώματα αυτά [πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 36].
- 105 Αντιθέτως, σε περίπτωση κατά την οποία εμπλέκονται αρχές τρίτων κρατών, το Συμβούλιο υποχρεούται, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 58 και 59 ανωτέρω, να διακρίβώνει αυτεπαγγέλτως αν τηρήθηκαν πράγματι οι εγγυήσεις αυτές και να αιτιολογεί την απόφασή του σχετικώς.
- 106 Από τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να ακυρωθούν για τον λόγο ότι η δράση του Home Secretary συνίστατο στην κατάρτιση καταλόγων τρομοκρατικών οργανώσεων.

– *Επί της ελλείψεως σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων ικανών να στηρίξουν την απόφαση του Home Secretary*

- 107 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το Συμβούλιο, καθόσον στηριζόταν σε διοικητική και όχι σε δικαστική απόφαση, όφειλε να αποδείξει ότι η απόφαση αυτή είχε εκδοθεί «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων», όπως επιτάσσει το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 108 Καθόσον η επιχειρηματολογία αυτή δεν αφορά τον χαρακτηρισμό της εν λόγω αποφάσεως ως «αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδιες αρχές», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ο οποίος αποτελεί το αντικείμενο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η επιχειρηματολογία αυτή θα εξετασθεί στο πλαίσιο του έκτου λόγου ακυρώσεως κατωτέρω.

– *Επί της συγχύσεως μεταξύ των πραγματικών περιστατικών που φέρονται να προκύπτουν από τις προβαλλόμενες εθνικές αποφάσεις και αυτών που φέρονται να προκύπτουν από άλλες πηγές*

- 109 Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που δικαιολογούν τη διατήρηση της καταχώρισης της ονομασίας της στους επίμαχους καταλόγους, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το Συμβούλιο όφειλε, στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων, να αναφέρει αν αυτά προέρχονταν από εθνική απόφαση ή από δημόσια πηγή, δεδομένου ότι οι κανόνες αποδείξεως είναι διαφορετικοί σε αμφότερες τις περιπτώσεις. Στην πρώτη περίπτωση, το Συμβούλιο έπρεπε να αποδείξει ότι η εθνική απόφαση ελήφθη από αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ενώ, στη δεύτερη περίπτωση, είναι δυνατή η ελεύθερη προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων.
- 110 Στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, όμως, το Συμβούλιο δεν ανέφερε ποια ήταν η πηγή του όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα μεταξύ Ιουλίου 2014 και Απριλίου 2016, η οποία δεν θα μπορούσε να είναι οι αποφάσεις που χαρακτηρίζουν την προσφεύγουσα ως αλλοδαπή τρομοκρατική οργάνωση, καθόσον, όπως εκτίθεται στο σημείο 10 του ίδιου παραρτήματος, η πλέον πρόσφατη σχετική επανεξέταση είχε πραγματοποιηθεί τον Ιούλιο του 2012.
- 111 Δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό δεν αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, σχετικά με την καταχώριση προσώπων και τρομοκρατικών οντοτήτων στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, αλλά αφορά την αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων, θα δοθεί απάντηση στο πλαίσιο του έκτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος εξετάζεται κατωτέρω.

Συμπέρασμα επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

- 112 Από τις σκέψεις 58 έως 76 ανωτέρω προκύπτει ότι, όσον αφορά την καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι δυνατό να στηριχθούν στις αμερικανικές αποφάσεις, δεδομένου ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τον έλεγχο τηρήσεως της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας στις Ηνωμένες Πολιτείες.
- 113 Επιπλέον, από τις σκέψεις 49 έως 51 ανωτέρω προκύπτει ότι οι εν λόγω αποφάσεις των αμερικανικών αρχών αφορούσαν το σύνολο της Hamas, ενώ η απόφαση του Home Secretary αφορούσε μόνον τη Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 114 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός αυτό συνεπάγεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις πρέπει να ακυρωθούν καθόσον αφορούν τη Hamas, δύνανται δε να εξακολουθούν να ισχύουν μόνον καθόσον αφορούν τη Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Πράγματι, οι δύο αυτές οντότητες πρέπει να διακρίνονται, καθόσον η Hamas αποτελεί πολιτικό κόμμα που μετέχει νομίμως στις εκλογές και στην κυβέρνηση της Παλαιστίνης, ενώ η Hamas-Izz al-Din al-Qassem αποτελεί κίνημα αντίστασης στην ισραηλινή κατοχή.

115 Το Συμβούλιο επικρίνει τη θέση αυτή, υποστηρίζοντας ότι δεν μπορεί να γίνει καμία διάκριση μεταξύ των δύο οντοτήτων. Προς στήριξη της θέσεώς του, το Συμβούλιο παραθέτει, μεταξύ άλλων, στο υπόμνημα αντικρούσεως, δήλωση της προσφεύγουσας με την οποία αυτή παρουσιάζει την οργάνωσή της ως περιλαμβάνουσα και τις δύο οντότητες. Η εν λόγω δήλωση έχει ως εξής [πρβλ. σημείο 19 του υπομνήματος αντικρούσεως που επαναλαμβάνει τα σημεία 7 και 8 της προσφυγής που ασκήθηκε από την προσφεύγουσα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Hamas κατά Συμβουλίου (T-400/10 RENV, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:966)]:

«Η Hamas περιλαμβάνει Πολιτικό Γραφείο και ένοπλο κλάδο: τις Ταξιαρχίες Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Η διοίκηση της Hamas χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη δύο κεφαλών. Υφίσταται η διοίκηση εσωτερικού, η οποία διαθέτει χωριστά τμήματα για τη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη και τη Λωρίδα της Γάζας, και η διοίκηση εξωτερικού στη Συρία [...] Μολονότι ο ένοπλος κλάδος χαιρεί σχετικής αυτονομίας, εξακολουθεί να υπακούει στις γενικές στρατηγικές τις οποίες καθορίζει το Πολιτικό Γραφείο. Το Πολιτικό Γραφείο λαμβάνει τις αποφάσεις και οι Ταξιαρχίες συμμορφώνονται με αυτές λόγω της έντονης αλληλεγγύης που οφείλεται στο θρησκευτικό στοιχείο του κινήματος.»

116 Η δήλωση αυτή έχει σημαντική αποδεικτική αξία, δεδομένου ότι, αφενός, όπως επισημαίνει το Συμβούλιο, προέρχεται από την ίδια την προσφεύγουσα και, αφετέρου, δεν αμφισβητήθηκε, εν συνέχεια, από εκείνη μέσω απτών και συγκεκριμένων στοιχείων.

117 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα δεν έκανε χρήση της δυνατότητας που της παρέχει το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας να συμπληρώσει τη δικογραφία μετά την έκδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία κρίθηκε, βάσει της παραγράφου 1 της ίδιας διατάξεως, ότι δεν είναι αναγκαία η δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων.

118 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, προκειμένου να καθορισθούν τα αποτελέσματα της εξετάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, ότι η Hamas-Izz al-Din al-Qassem είναι οργάνωση χωριστή από τη Hamas (πρβλ. αποφάσεις της 29ης Απριλίου 2015, Bank of Industry and Mine κατά Συμβουλίου, T-10/13, EU:T:2015:235, σκέψεις 182, 183 και 185, και της 29ης Απριλίου 2015, National Iranian Gas Company κατά Συμβουλίου, T-9/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:236, σκέψεις 163 και 164).

119 Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον, ενώ τα μέτρα περί δεσμεύσεως κεφαλαίων είχαν ληφθεί εις βάρος της από πολλών ετών, η Hamas δεν επιδίωξε να αποδείξει στο Συμβούλιο ότι δεν είχε καμία εμπλοκή στις πράξεις που προκάλεσαν τη λήψη των μέτρων αυτών, αποστασιοποιούμενη, κατά τρόπο που θα διέλυε κάθε αμφιβολία, από τη Hamas-Izz al-Din al-Qassem η οποία, κατά την προσφεύγουσα, ήταν αποκλειστικώς υπεύθυνη για τις πράξεις αυτές.

120 Για τους προεκτεθέντες λόγους και υπό την επιφύλαξη της εξετάσεως της επιχειρηματολογίας που εκτίθεται στις σκέψεις 107, 109 και 110 ανωτέρω, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

121 Ο έκτος λόγος ακυρώσεως διαιρείται σε τρία σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους του έκτου λόγου ακυρώσεως

122 Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 107 ανωτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε να παραθέσει, στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, τις «σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις και ενδείξεις» στις οποίες στηρίζονταν οι αποφάσεις των αρμοδίων αρχών.

- 123 Το Συμβούλιο θεωρεί το επιχείρημα αυτό αβάσιμο.
- 124 Λαμβανομένης υπόψη της σκέψεως 77 ανωτέρω, ο λόγος αυτός πρέπει να εξετασθεί μόνον κατά το μέρος που αφορά την απόφαση του Home Secretary.
- 125 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ο λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε εσφαλμένη παραδοχή περί τα πραγματικά περιστατικά. Ειδικότερα, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο επισήμανε, στο σημείο 14 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, πλείστα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηριζόταν η απόφαση του Home Secretary.
- 126 Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα είναι αβάσιμο.
- 127 Επισημαίνεται, συναφώς ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της κοινής θέσεως 2001/931, οι κατάλογοι περί δεσμεύσεως κεφαλαίων καταρτίζονται βάσει συγκεκριμένων πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου τα οποία δείχνουν ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι συγκεκριμένων προσώπων και οντοτήτων, η οποία είτε αφορά την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή την άσκηση ποινικής διώξεως για τρομοκρατική πράξη ή για απόπειρα τελέσεως ή για τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξεως, «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων», είτε αφορά καταδίκη λόγω τέτοιων πράξεων.
- 128 Από την εν γένει οικονομία της διατάξεως αυτής συνάγεται ότι η υποχρέωση την οποία υπέχει το Συμβούλιο να εξακριβώνει, πριν καταχωρίσει το όνομα προσώπων ή οντοτήτων στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων στηριζόμενο σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών, ότι οι αποφάσεις αυτές έχουν εκδοθεί «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων» αφορά μόνον τις αποφάσεις περί διενέργειας ανακριτικών πράξεων ή περί ασκήσεως ποινικής διώξεως και όχι τις αποφάσεις που αφορούν καταδίκες.
- 129 Η ως άνω διάκριση μεταξύ των δύο αυτών ειδών αποφάσεων είναι απόρροια της εφαρμογής της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των κρατών μελών, αρχή στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η λήψη περιοριστικών μέτρων που αφορούν την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και βάσει της οποίας το Συμβούλιο πρέπει να στηρίζει την καταχώριση του ονόματος προσώπων ή οντοτήτων χαρακτηριζομένων ως τρομοκρατικών στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων σε αποφάσεις εκδοθείσες από τις εθνικές αρχές, χωρίς να οφείλει ή ακόμη και να δύναται να τις θέτει εν αμφιβόλω.
- 130 Ορισθείσα κατά τον τρόπο αυτό, η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας έχει εφαρμογή επί εθνικών αποφάσεων που συνεπάγονται καταδίκη, με αποτέλεσμα το Συμβούλιο να μην οφείλει να εξακριβώνει, πριν καταχωρίσει το όνομα προσώπων ή οντοτήτων στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, αν οι αποφάσεις αυτές στηρίζονται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις, αλλά να επαφίεται, σχετικώς, στην εκ μέρους της εθνικής αρχής εκτίμηση.
- 131 Όσον αφορά τις εθνικές αποφάσεις σχετικά με τη διενέργεια ανακριτικών πράξεων ή την άσκηση ποινικής διώξεως, αυτές λαμβάνουν χώρα, ως εκ της φύσεώς τους, στην αφετηρία ή στην εξέλιξη διαδικασίας που δεν έχει ακόμη περατωθεί. Προκειμένου να διασφαλισθεί ο αποτελεσματικός χαρακτήρας της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας, κρίθηκε σκόπιμο το Συμβούλιο, για να λάβει περιοριστικά μέτρα, να μπορεί να στηρίζεται σε τέτοιες αποφάσεις, μολονότι αυτές έχουν απλώς προπαρασκευαστικό χαρακτήρα, προβλεπομένου παράλληλα, προκειμένου να διασφαλισθεί η προστασία των προσώπων τα οποία αφορούν οι διαδικασίες αυτές, ότι η χρήση αυτή υπόκειται στον εκ μέρους του Συμβουλίου έλεγχο ότι οι αποφάσεις στηρίζονται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις.

- 132 Εν προκειμένω, η απόφαση του Home Secretary είναι οριστική υπό την έννοια ότι δεν θα ακολουθήσουν ανακριτικές πράξεις. Επιπλέον, όπως προκύπτει από την απάντηση του Συμβουλίου σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, σκοπός της αποφάσεως είναι η απαγόρευση της προσφεύγουσας στο Ηνωμένο Βασίλειο, εννοούμενου ότι υφίστανται ποινικές συνέπειες για τα πρόσωπα που θα διατηρούσαν κατά το μάλλον ή το ήττον δεσμούς με την προσφεύγουσα.
- 133 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση του Home Secretary δεν αποτελεί απόφαση με την οποία κινείται ανακριτική διαδικασία ή ασκείται ποινική δίωξη και πρέπει να εξομοιωθεί με απόφαση περί καταδίκης, οπότε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να επισημάνει, στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων, τα αποδεικτικά στοιχεία και τις σοβαρές ενδείξεις στις οποίες βασίστηκε η απόφαση της αρχής αυτής.
- 134 Συναφώς, το γεγονός ότι ο Home Secretary αποτελεί διοικητική αρχή στερείται σημασίας, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 86 και 87 ανωτέρω, οι αποφάσεις του είναι δεκτικές ένδικης προσφυγής και, ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αποτελεί το ισοδύναμο δικαστικής αρχής.
- 135 Δεδομένου ότι δεν υπάρχει υποχρέωση αναφοράς των πραγματικών περιστατικών, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται κατά μείζονα λόγο να τα παράσχει αποδείξεις για τα περιστατικά αυτά.
- 136 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν παρέθεσε, στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, «τις σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις και ενδείξεις» στις οποίες στηριζόταν η απόφαση του Home Secretary, ούτε ότι δεν τις διακρίβωσε.
- 137 Επομένως, το πρώτο σκέλος του έκτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του έκτου λόγου ακυρώσεως

- 138 Από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν μεσολαβεί σημαντικό χρονικό διάστημα μεταξύ της εκδόσεως της εθνικής αποφάσεως που αποτέλεσε το έρεισμα για την αρχική καταχώριση και της εκδόσεως των πράξεων που αποσκοπούν στη διατήρηση της καταχωρίσεως αυτής, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αρκεστεί, προκειμένου να συναγάγει το συμπέρασμα ότι εξακολουθεί να υφίσταται κίνδυνος αναμείξεως του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, στο ότι η εν λόγω απόφαση παραμένει σε ισχύ, αλλά πρέπει να προβεί σε επικαιροποιημένη αξιολόγηση της καταστάσεως, λαμβάνοντας υπόψη πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία, τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο εν λόγω κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψεις 54 και 55, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψεις 32 και 33).
- 139 Από την ίδια νομολογία προκύπτει ότι τα πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται η διατήρηση του ονόματος προσώπου ή οντότητας στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων μπορούν να αντλούνται από άλλες πηγές και όχι από εθνικές αποφάσεις εκδοθείσες από αρμόδιες αρχές (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 72, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 50).
- 140 Εν προκειμένω, η αρχική απόφαση του Home Secretary είναι του 2001, ενώ οι προσβαλλόμενες πράξεις εκδόθηκαν τον Μάρτιο και τον Ιούλιο 2018.
- 141 Δεδομένου ότι μεταξύ της αρχικής αποφάσεως του Home Secretary και των προσβαλλομένων πράξεων μεσολαβούν δεκαεφτά έτη, το Συμβούλιο, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 138 ανωτέρω, δεν μπορούσε να περιοριστεί στη διαπίστωση ότι η απόφαση του Home Secretary εξακολουθούσε να ισχύει, χωρίς να παραθέτει πιο πρόσφατα στοιχεία τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο κίνδυνος αναμείξεως της προσφεύγουσας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες εξακολουθούσε να υφίσταται.

- 142 Το Συμβούλιο προσκόμισε τέτοια πιο πρόσφατα στοιχεία στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων.
- 143 Συγκεκριμένα, στο σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο μνημόνευσε δύο πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τη διαδικασία επανεξετάσεως της αποφάσεως του Home Secretary που εκδόθηκε τον Σεπτέμβριο του 2016.
- 144 Εξάλλου, στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο παρέθεσε δεκατρία πραγματικά περιστατικά σχετικά με τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως αλλοδαπής τρομοκρατικής οργανώσεως από τις αμερικανικές αρχές. Τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά περιγράφονται ως εξής:
- «η Hamas ανέλαβε την ευθύνη για επίθεση αυτοκτονίας τον Σεπτέμβριο του 2003, στην οποία φονεύθηκαν εννέα στρατιώτες του ισραηλινού στρατού και τραυματίστηκαν τριάντα άτομα κοντά στο νοσοκομείο Assaf Harofeh και τη στρατιωτική βάση του Tzrifin (Ισραήλ)·
 - τον Ιανουάριο του 2004, στην Ιερουσαλήμ, καμικάζι κατέστρεψε ένα λεωφορείο πλησίον της πρωθυπουργικής κατοικίας, φονεύοντας ένδεκα αμάχους και τραυματίζοντας άλλους τριάντα: την ευθύνη για την πράξη αυτή την ανέλαβαν από κοινού η Hamas και η Ταξιαρχία των Μαρτύρων του Al-Aqsa·
 - τον Ιανουάριο του 2005 τρομοκράτες ενεργοποίησαν εκρηκτικό μηχανισμό στην παλαιστινιακή πλευρά του μεθοριακού σημείου διελεύσεως του Karni, προκαλώντας ρήγμα από το οποίο ένοπλοι Παλαιστίνιοι διείσδυσαν στο ισραηλινό έδαφος· φόνευσαν έξι Ισραηλινούς αμάχους και τραυμάτισαν άλλους πέντε: την ευθύνη για την πράξη αυτή ανέλαβαν από κοινού η Hamas και η Ταξιαρχία των Μαρτύρων του Al-Aqsa·
 - τον Ιανουάριο του 2007 η Hamas ανέλαβε την ευθύνη για την απαγωγή τριών παιδιών στη Λωρίδα της Γάζας·
 - τον Ιανουάριο του 2008 ενεδρεύων Παλαιστίνιος σκοπευτής από τη Λωρίδα της Γάζας φόνευσε έναν εθελοντή από τον Ισημερινό, ηλικίας 21 ετών, ο οποίος εργαζόταν στους αγρούς του κιμπούτς Ein Hashlosha (Ισραήλ)· την ευθύνη για την πράξη αυτή ανέλαβε η Hamas·
 - τον Φεβρουάριο του 2008 καμικάζι της Hamas φόνευσε μια ηλικιωμένη και τραυμάτισε τριάντα οκτώ άτομα σε εμπορικό κέντρο στην Dimona (Ισραήλ)· αστυνομικός σκότωσε έναν δεύτερο τρομοκράτη πριν αυτός προλάβει να ενεργοποιήσει τα εκρηκτικά με τα οποία ήταν ζωσμένος· η Hamas χαρακτήρισε την επίθεση αυτή ως “ηρωική”·
 - στις 14 Ιουνίου 2010, στη Χεβρώνα (Δυτική Όχθη του Ιορδάνη), ένοπλοι δράστες άνοιξαν πυρ κατά αστυνομικού οχήματος, φονεύοντας έναν αστυνομικό και τραυματίζοντας άλλους δύο· συνδυασμένη επιχείρηση της Ισραηλινής Υπηρεσίας Ασφαλείας, της ισραηλινής αστυνομίας και της Tsahal κατέστησε δυνατή τη σύλληψη των δραστών στις 22 Ιουνίου 2010· κατά την ανάκριση, ο υπεύθυνος για την επίθεση κομάντο της Hamas δήλωσε ότι τα μέλη της εκπαιδεύονταν επί πλείονα έτη και ότι ήταν εξοπλισμένοι, μεταξύ άλλων, με καλάσνικοφ και τυφέκια εφόδου· κατά την ανάκριση αυτή, προέκυψε ότι ο κομάντο σκόπευε να πραγματοποιήσει και άλλες ενέργειες, μεταξύ των οποίων την απαγωγή ενός στρατιώτη και ενός αμάχου στον οικισμό Eltzion βορείως του όρους της Χεβρώνας·
 - τον Απρίλιο του 2011 η Hamas εκτόξευσε πύραυλο τύπου Kornet, ο οποίος έπληξε ισραηλινό σχολικό λεωφορείο, τραυματίζοντας σοβαρά έναν δεκαεξάχρονο μαθητή και πιο ελαφρά τον οδηγό του λεωφορείου· η εκρηκτική ύλη που χρησιμοποιήθηκε στην επίθεση μπορούσε να διαπεράσει τη θωράκιση ενός σύγχρονου άρματος μάχης·

- στις 20 Αυγούστου 2011 επιτιθέμενοι εκτόξευσαν πυραύλους κατά των κατοίκων του Ofakim (Ισραήλ), τραυματίζοντας δύο παιδιά και έναν ακόμη άμαχο· την ευθύνη για την πράξη αυτή ανέλαβε η Hamas·
 - στις 7 Ιουλίου 2014 η Hamas ανέλαβε την ευθύνη για την εκτόξευση ρουκετών κατά των ισραηλινών πόλεων Ashdod, Ofakim, Ashkelon και Netivot·
 - τον Αύγουστο του 2014 η Hamas ανέλαβε την ευθύνη για την απαγωγή και τη δολοφονία, τον Ιούνιο του 2014, τριών Ισραηλινών εφήβων στη Δυτική Όχθη·
 - τον Νοέμβριο του 2014 η Hamas ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση με όχημα κατά ομάδας πεζών στην Ιερουσαλήμ·
 - τον Απρίλιο του 2016 η Hamas ανέλαβε την ευθύνη για βομβιστική επίθεση κατά λεωφορείου στην Ιερουσαλήμ, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δεκαοκτώ ατόμων.»
- 145 Όπως ήδη εκτέθηκε στις σκέψεις 109 και 110 ανωτέρω, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν επισήμανε αν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συνέβησαν μεταξύ Ιουλίου 2014 και Απριλίου 2016 προέρχονταν από απόφαση εθνικής αρχής ή από άλλη πηγή.
- 146 Για την προσφεύγουσα, ο προσδιορισμός της πηγής του γεγονότος που παρατίθεται είναι σημαντικός διότι καθορίζει τον τρόπο αποδείξεως που πρέπει να χρησιμοποιήσει το Συμβούλιο. Σε περίπτωση που το παρατεθέν γεγονός προκύπτει από εθνική απόφαση, το θεσμικό αυτό όργανο οφείλει να αποδείξει ότι η εν λόγω απόφαση προέρχεται από αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ενώ, σε περίπτωση που προκύπτει από άλλη πηγή, μπορεί να προσκομίσει ελεύθερα αποδεικτικά στοιχεία.
- 147 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 71 της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και στη σκέψη 49 της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), το Δικαστήριο έκρινε ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας κατά της διατήρησης του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο, το οικείο πρόσωπο ή η οικεία οντότητα μπορεί να αμφισβητήσει το σύνολο των στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε το Συμβούλιο προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, και αυτό ανεξαρτήτως του αν τα στοιχεία αυτά αντλούνται από εθνική απόφαση εκδοθείσα από αρμόδια αρχή ή από άλλες πηγές.
- 148 Το Δικαστήριο συμπλήρωσε ότι, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, εναπόκειται στο Συμβούλιο να αποδείξει το βάσιμο των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει την ακρίβειά τους (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 71, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 49).
- 149 Από τη νομολογία αυτή απορρέει ότι τα στοιχεία που χρησιμοποιεί το Συμβούλιο προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως σε τρομοκρατικές δραστηριότητες και τα οποία προέρχονται από εθνικές αποφάσεις πρέπει να αποδεικνύονται κατά τον ίδιο τρόπο με τα στοιχεία εκείνα που προέρχονται από άλλες πηγές.
- 150 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να επισημαίνει, στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, την πηγή των στοιχείων που επικαλείται για τη διατήρηση της καταχωρίσεως προσώπου ή οντότητας σε κατάλογο περί δεσμεύσεως κεφαλαίων και ότι, ως εκ τούτου, αν το στοιχείο αυτό προκύπτει από εθνική απόφαση, δεν οφείλει να αποδείξει ότι αυτή προέρχεται από αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

- 151 Όσον αφορά την τελευταία αυτή διάταξη, υπενθυμίζεται, εξάλλου, ότι αυτή αφορά την καταχώριση του ονόματος προσώπων ή οντοτήτων στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων και όχι τη διατήρηση της καταχωρίσεως αυτής, η οποία διέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931. Συνεπώς, δεν μπορεί να γίνεται επίκλησή της προκειμένου να υποχρεωθεί το Συμβούλιο να επισημάνει την πηγή των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίζει την εκ νέου καταχώριση του ονόματος του προσώπου ή της οντότητας στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων.
- 152 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του έκτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους του έκτου λόγου ακυρώσεως

- 153 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να αποτελεί την έκφραση συγκεκριμένης επιλογής του θεσμικού οργάνου. Δεν συμβαίνει, όμως, τούτο εν προκειμένω καθόσον το Συμβούλιο, για να αιτιολογήσει τις προσβαλλόμενες πράξεις, περιορίστηκε σε απλή αντιγραφή και επικόλληση εγγράφων που δημοσιεύονται στο διαδίκτυο. Αυτό ισχύει ειδικότερα όσον αφορά τις περιγραφές εθνικών διαδικασιών.
- 154 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως βάσιμη ή αν ενδεχομένως είναι πλημμελής και το κύρος της δύναται να αμφισβητηθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή αυτόν τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως (πρβλ. απόφαση της 21ης Απριλίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, σκέψη 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 155 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν επισήμανε τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι η αναπαραγωγή εκ μέρους του Συμβουλίου εγγράφων δημοσιευμένων στο διαδίκτυο, εάν υποτεθεί ότι τα έγγραφα αυτά αποτυπώνουν την πραγματικότητα, δεν καθιστά δυνατή την εκπλήρωση των προαναφερθέντων σκοπών που επιδιώκει η αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων.
- 156 Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως για τον λόγο και μόνον ότι παρέθεσε αποσπάσματα εγγράφων δημοσιευμένων στο διαδίκτυο.
- 157 Το τρίτο σκέλος του έκτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 158 Ως εκ τούτου, κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλονται «περιπτώσεις πλάνης περί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών»

- 159 Με τον προβαλλόμενο λόγο ακυρώσεως που αφορά «περιπτώσεις πλάνης περί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών», η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά που μνημόνευσε το Συμβούλιο στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, υποστηρίζοντας ότι αυτά παρατίθενται κατά τρόπο όλως ανακριβή, δεν αποδεικνύονται και είναι πολύ παλαιά για να δικαιολογήσουν τη διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους.
- 160 Ο υπό κρίση λόγος πρέπει να εξετασθεί μόνο στο μέτρο που αφορά τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε το Συμβούλιο προκειμένου να διατηρήσει την ονομασία της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους. Ειδικότερα, όπως προκύπτει και από την εξέταση του πρώτου σκέλους του

έκτου λόγου ακυρώσεως, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η απόφαση του Home Secretary δεν πρέπει να επισημαίνονται στις προσβαλλόμενες πράξεις ούτε πρέπει να αποδεικνύονται από το Συμβούλιο.

- 161 Για να δικαιολογήσει τη διατήρηση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, το Συμβούλιο, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου που υπενθυμίζεται στη σκέψη 138 ανωτέρω, στηρίχθηκε σε διαφορετικά πραγματικά περιστατικά τα οποία μνημόνευσε στα παραρτήματα που επισυνάφθηκαν στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων.
- 162 Τα πραγματικά αυτά περιστατικά είναι, αφενός, εκείνα που παρέθεσε το Συμβούλιο όσον αφορά τη διαδικασία επανεξετάσεως που πραγματοποιήθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Σεπτέμβριο του 2016 (σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων) και, αφετέρου, εκείνα που μνημονεύονται σε σχέση με τις αποφάσεις με τις οποίες η προσφεύγουσα χαρακτηρίστηκε ως αλλοδαπή τρομοκρατική οργάνωση από τις αμερικανικές αρχές (σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων).
- 163 Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο επισήμανε ότι, στο Ηνωμένο Βασίλειο, η απαγόρευση της προσφεύγουσας είχε αποτελέσει, τον Σεπτέμβριο του 2016, το αντικείμενο επανεξετάσεως εκ μέρους της διυπουργικής ομάδας που είναι επιφορτισμένη με την επανεξέταση των απαγορεύσεων και ότι η ομάδα αυτή αποφάνθηκε ότι η Hamas-Izz al-Din al-Qassem εξακολουθούσε να εμπλέκεται στην τρομοκρατία, στηριζόμενη σε δύο πραγματικά περιστατικά:
- κατά τη σύγκρουση μεταξύ Ισραήλ και Γάζας, το θέρος του 2014, έξι άμαχοι Ισραηλινοί και ένας υπήκοος Ταϊλάνδης σκοτώθηκαν σε επιθέσεις με πυραύλους, ενώ ένα γερμανικό κρουαζιερόπλοιο επλήγη από επιθέσεις με πυραύλους·
 - η Hamas έκανε χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης προκειμένου να προειδοποιήσει, μεταξύ άλλων, τις αεροπορικές εταιρίες του Ηνωμένου Βασιλείου ότι σκόπευε να επιτεθεί κατά του αεροδρομίου Μπεν Γκουριόν στο Τελ Αβίβ (Ισραήλ), κάτι που θα μπορούσε να έχει ως θύματα αμάχους, ενώ πράγματι η οργάνωση αυτή επιχείρησε να επιτεθεί στο αεροδρόμιο τον Ιούλιο του 2014.
- 164 Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, τα εν λόγω περιστατικά παρατέθηκαν στη σκέψη 144 ανωτέρω.
- 165 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, οσάκις προσκομίζονται πρόσφατα πραγματικά στοιχεία προκειμένου να δικαιολογήσουν τη διατήρηση του ονόματος προσώπου ή οντότητας στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, ο δικαστής της Ένωσης υποχρεούται να ελέγξει, ιδίως, αφενός, αν έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως καθώς και, αφετέρου, κατά πόσον οι λόγοι ήταν τεκμηριωμένοι (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 70, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 48).
- 166 Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας αυτής και των αιτιάσεων της προσφεύγουσας, πρέπει να εξετασθεί αν τα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων είναι επαρκώς αιτιολογημένα και αν αποδεικνύεται το υποστατό τους.

Επί της αιτιολογίας των πραγματικών περιστατικών που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων

- 167 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων παρατίθενται κατά τρόπο υπέρμετρα ανακριβή, για τον λόγο ότι δεν προσδιορίζεται η ημερομηνία και ο τόπος όπου συνέβησαν, δεν είναι σαφές πώς αποδόθηκαν ευθύνες στη Hamas ή στη Hamas-Izz al-Din al-Qassem και το Συμβούλιο δεν διευκρίνισε πώς τα πραγματικά περιστατικά τα οποία καταλογίζονται στη δεύτερη οργάνωση μπορούν επίσης να καταλογιστούν στην πρώτη.
- 168 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το Δικαστήριο, το δικαιοδοτικό όργανο της Ένωσης οφείλει να ελέγχει, μεταξύ άλλων, την τήρηση της κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και, ως εκ τούτου, τον επαρκή και συγκεκριμένο χαρακτήρα των παρατεθέντων λόγων (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 70, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 48).
- 169 Κατά πάγια νομολογία, από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στον μεν ενδιαφερόμενο να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (πρβλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 170 Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον ο επαρκής χαρακτήρας μιας αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 53, και της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 82).
- 171 Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον έχει εκδοθεί εντός πλαισίου γνωστού στον ενδιαφερόμενο, το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του εις βάρος του ληφθέντος μέτρου (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 54, και της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 82).
- 172 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, για τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται, αφενός, στο σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων (βλ. σκέψη 163 ανωτέρω) και, αφετέρου, στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της εκθέσεως αυτής (βλ. σκέψη 144 ανωτέρω), αναγράφεται τουλάχιστον το έτος, ο μήνας, ενίοτε δε και η ημέρα κατά την οποία επήλθαν.
- 173 Επισημαίνεται εξάλλου ότι τα πραγματικά αυτά περιστατικά επήλθαν σε ένα πλαίσιο γνωστό στην προσφεύγουσα, καθόσον συνέβησαν, ή φέρονται ότι συνέβησαν, σε ένα ή περισσότερα εδάφη γνωστά σε αυτήν, στα οποία διαθέτει μέλη τα οποία δύνανται να της γνωστοποιήσουν οποιαδήποτε χρήσιμη πληροφορία σχετική με τον χαρακτηρισμό της.
- 174 Τέλος, στα περισσότερα εξ αυτών, προσδιορίζονται το είδος των επιθέσεων που διαπράχθηκαν καθώς και η ταυτότητα των θυμάτων, γεγονός που διευκολύνει ακόμη περισσότερο τον προσδιορισμό των επίμαχων πραγματικών περιστατικών.

- 175 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων εκτίθενται κατά τρόπο αρκούντως ακριβή και συγκεκριμένο ώστε να δύνανται η μεν προσφεύγουσα να τα αμφισβητήσει, το δε Γενικό Δικαστήριο να τα ελέγξει.
- 176 Ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι αυτά δεν καταλογίστηκαν, όσον αφορά τη Hamas, στο πολιτικό σκέλος της οργανώσεως, ή στο κίνημα αντιστάσεως Hamas-Izz al-Din al-Qassem, αυτό είναι αλυσιτελές, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 116 έως 118 ανωτέρω, οι δύο αυτές οντότητες πρέπει να θεωρηθούν ως αποτελούσες μία και μόνη οργάνωση για την εφαρμογή των κανόνων που αφορούν την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.
- 177 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων είναι επαρκώς αιτιολογημένα.

Επί του υποστατού των πραγματικών περιστατικών που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων

- 178 Κατά την προσφεύγουσα, τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α (βλ. σκέψη 163 ανωτέρω) και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β (βλ. σκέψη 144 ανωτέρω) της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων δεν μπορούν να θεμελιώσουν τη διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της στους επίμαχους καταλόγους. Πρώτον, τα πραγματικά αυτά περιστατικά, ιδίως εκείνα που είναι προγενέστερα του 2009, είναι υπερβολικά παλαιά για να δικαιολογήσουν τη διατήρηση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους καταλόγους αυτούς. Δεύτερον, τα περιστατικά αυτά δεν έχουν αποδειχθεί. Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Hamas δεν ανέλαβε την ευθύνη για τα περιστατικά του Αυγούστου 2014, του Νοεμβρίου 2014 και του Απριλίου 2016, τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων και ότι το περιστατικό της 7ης Ιουλίου 2014, το οποίο μνημονεύεται στο ίδιο σημείο, πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα του πολέμου που έλαβε χώρα στη Γάζα το 2014.
- 179 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τη βασιμότητα αυτού του λόγου ακυρώσεως.
- 180 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί παλαιότητας των πραγματικών περιστατικών, διαπιστώνεται ότι, στη σκέψη 33 της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), το Δικαστήριο έκρινε ότι, εφόσον έχει παρέλθει χρονικό διάστημα εννέα ετών μεταξύ, αφενός, της εκδόσεως των εθνικών αποφάσεων στις οποίες στηρίχθηκε η αρχική καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων και της εν λόγω αρχικής καταχωρίσεως και, αφετέρου, της εκδόσεως των πράξεων για τη διατήρηση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, το Συμβούλιο όφειλε να στηριχθεί σε πιο πρόσφατα στοιχεία.
- 181 Για τους ίδιους λόγους, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως εκτιμά η προσφεύγουσα, ότι, εν προκειμένω, τα έξι πρώτα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων (βλ. σκέψη 144 ανωτέρω), τα οποία έλαβαν χώρα μεταξύ 2003 και 2008, ήτοι πλέον των εννέα ετών από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, είναι υπερβολικά παλαιά για να δικαιολογήσουν τη διατήρηση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους.

- 182 Ως προς τη χρονολογία τους, τα άλλα επτά πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων μπορούν να διακριθούν σε δύο κατηγορίες, ήτοι σε εκείνα που έλαβαν χώρα το 2010 και το 2011 και σε εκείνα που έλαβαν χώρα το 2014 και το 2016. Στα τελευταία αυτά περιστατικά προστίθενται δύο ακόμη τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και τα οποία έλαβαν χώρα το 2014.
- 183 Μεταξύ των περιστατικών αυτών, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι τα τρία πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα το 2010 και το 2011 και μνημονεύονται στην έβδομη, την όγδοη και την ένατη θέση του σημείου 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, είναι επίσης υπερβολικά παλαιά για να δικαιολογήσουν τη διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, με ημερομηνία εκδόσεως το 2018. Λαμβανομένης υπόψη της επιβαλλόμενης από το Δικαστήριο απαιτήσεως να καθορίζονται «πιο πρόσφατα» στοιχεία προς στήριξη της διατηρήσεως της καταχωρίσεως του ονόματος προσώπου ή οντότητας στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι διάστημα επτά ή οκτώ ετών δεν διαφέρει ουσιωδώς από αυτό των εννέα ετών, το οποίο, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο στην απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), είναι υπερβολικά μεγάλο.
- 184 Εξ αυτού συνάγεται ότι μόνον τα τέσσερα τελευταία πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων και τα δύο περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α, τα οποία έλαβαν όλα χώρα το 2014 ή το 2016, είναι αρκούντως πρόσφατα προς στήριξη των προσβαλλομένων πράξεων.
- 185 Επομένως, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας περί της ανεπάρκειας των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε το Συμβούλιο πρέπει να εξετασθεί μόνον ως προς τα έξι αυτά περιστατικά.
- 186 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, οσάκις διάδικος αμφισβητεί αποδεικτικά στοιχεία προσκομισθέντα από τον αντίδικο, οφείλει να πληροί σωρευτικώς δύο απαιτήσεις.
- 187 Πρώτον, η εκ μέρους του αμφισβήτησης δεν πρέπει να έχει χαρακτήρα γενικόλογο, αλλά να είναι συγκεκριμένη και εμπειριστατωμένη (πρβλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Duravit κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-364/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:477, σκέψη 55).
- 188 Δεύτερον, η αμφισβήτηση του υποστατού των πραγματικών περιστατικών πρέπει να μνημονεύεται σαφώς στο πρώτο δικόγραφο που αφορά την προσβαλλόμενη πράξη (πρβλ. απόφαση της 22ας Απριλίου 2015, Tomana κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-190/12, EU:T:2015:222, σκέψη 261).
- 189 Οι απαιτήσεις αυτές έχουν ως σκοπό να παράσχουν στον καθού τη δυνατότητα να λάβει επακριβώς γνώση, ήδη από της καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής, των αιτιάσεων που του προσάπτει ο προσφεύγων και, επομένως, να προετοιμάσει προσηκόντως την άμυνά του.
- 190 Εν προκειμένω, οι αιτιάσεις σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά του Αυγούστου και του Νοεμβρίου 2014, που μνημονεύονται στην ενδέκατη και δωδέκατη θέση του σημείου 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, είναι αρκούντως συγκεκριμένες ώστε να ληφθούν υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο.
- 191 Ειδικότερα, για το περιστατικό του Αυγούστου 2014, η προσφεύγουσα προβάλλει, προσκομίζοντας προς τούτο σχετικό έγγραφο, στο σημείο 98 του δικογράφου της προσφυγής, τα εξής:

«[...] η Hamas ουδέποτε οργάνωσε ή ανέλαβε την ευθύνη της απαγωγής αυτής. Η Ισραηλινή Κυβέρνηση της καταλόγισε δολίως την ευθύνη για το τραγικό αυτό γεγονός προκειμένου να δικαιολογήσει τη στρατιωτική της επέμβαση στη Γάζα το 2014. Εν συνεχεία, πολλά πρόσωπα που

κατείχαν ιδιαίτερα σημαντικές θέσεις σημαντικά πρόσωπα, όπως ο πρώην επικεφαλής του Shin Bet Yuval Diskin, αντέκρουσαν την ανάλυση της Ισραηλινής Κυβερνήσεως στον Τύπο υποστηρίζοντας ότι οι απαγωγείς ήταν μεμονωμένοι και είχαν ενεργήσει εξ ιδίας πρωτοβουλίας.»

192 Ομοίως, για το γεγονός του Νοεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα παρέθεσε, προσκομίζοντας προς τούτο σχετικό έγγραφο, στο σημείο 99 του δικογράφου της προσφυγής της, τα εξής:

«[...] η Hamas ουδέποτε ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση αυτή και, κατά τον ανταποκριτή της εφημερίδας Le Monde, οι επιθέσεις αυτού του είδους, και μεταξύ άλλων αυτή του Νοεμβρίου 2014, είναι πράξεις “μεμονωμένων” Παλαιστινίων οι οποίοι αντιστέκονται ίδια βουλήσει στην “προσέγγιση με επίκεντρο την ασφάλεια”.»

193 Αντιθέτως, για το περιστατικό του Απριλίου 2016, το οποίο μνημονεύεται στη δέκατη τρίτη θέση του στοιχείου 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, η προσφεύγουσα αρκέστηκε στο να υποστηρίξει, στο σημείο 99 του δικογράφου της προσφυγής, ότι «η Hamas ουδέποτε οργάνωσε ή ανέλαβε την ευθύνη για τις βομβιστικές επιθέσεις του 2016, εν αντιθέσει με όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο».

194 Η αιτίαση αυτή είναι υπερβολικά γενική, υπό το πρίσμα των κριτηρίων που επισημαίνονται στη σκέψη 187 ανωτέρω, ώστε το Γενικό Δικαστήριο να μπορεί να τη λάβει υπόψη.

195 Όσον αφορά το περιστατικό της 7ης Ιουλίου 2014, το οποίο μνημονεύεται στη δέκατη θέση του σημείου 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, στο σημείο 100 του δικογράφου της προσφυγής, ότι τα επιχειρήματα του Συμβουλίου «πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα των όσων προαναφέρθηκαν σχετικά με τον πόλεμο της Γάζας το 2014, κατά μείζονα δε λόγο όσον αφορά τον καταλογισμό του στο πολιτικό σκέλος της Hamas».

196 Δεδομένου ότι η αιτίαση αυτή αφορά το ζήτημα εάν ένα περιστατικό το οποίο επήλθε στο πλαίσιο ένοπλης συρράξεως μπορεί να χαρακτηριστεί ως τρομοκρατική ενέργεια και όχι το ζήτημα εάν το οικείο πραγματικό περιστατικό έλαβε χώρα ή όχι ή εάν αυτό μπορεί να καταλογιστεί στην προσφεύγουσα, αυτή θα εξετασθεί ακολούθως στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

197 Τα δύο πραγματικά περιστατικά του 2014, τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, δεν τέθηκαν υπό αμφισβήτηση κατά τρόπο συγκεκριμένο και εμπεριστατωμένο.

198 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, μεταξύ των έξι γεγονότων που έλαβαν χώρα το 2014 και το 2016, μόνον αυτά του Αυγούστου και του Νοεμβρίου 2014 αμφισβητήθηκαν εγκύτως.

199 Οι αιτιάσεις αυτές ωστόσο είναι αλυσιτελείς δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε εγκύτως τα τέσσερα άλλα πραγματικά περιστατικά, ήτοι αυτά του 2014 που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων καθώς και αυτά της 7ης Ιουλίου 2014 και του Απριλίου 2016 τα οποία μνημονεύονταν στη δέκατη και στη δέκατη τρίτη θέση του σημείου 17 του παραρτήματος Β, και ότι, εν πάση περιπτώσει, αυτά αρκούν ώστε να δικαιολογήσουν τη διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της στους επίμαχους καταλόγους.

200 Υπό την επιφύλαξη της εξετάσεως της επιχειρηματολογίας που μνημονεύεται στο σημείο 196 ανωτέρω, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί την εκτίμηση όσον αφορά τον χαρακτήρα της προσφεύγουσας ως τρομοκρατικής οργάνωσης

- 201 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, με την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση, χαρακτηρίζοντας τα πραγματικά περιστατικά τα οποία παρέθεσε στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων ως τρομοκρατικές πράξεις και χαρακτηρίζοντας την προσφεύγουσα ως τρομοκρατική οργάνωση.
- 202 Από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας προκύπτει ότι οι αιτιάσεις αυτές αφορούν τόσο τα πραγματικά περιστατικά στα οποία βασίστηκαν οι αποφάσεις των αρμοδίων αρχών βάσει των οποίων καταχωρίστηκε η ονομασία της προσφεύγουσας στους καταλόγους περί δεσμεύσεως κεφαλαίων όσο και τα πραγματικά περιστατικά που δικαιολογούν τη διατήρηση της καταχωρίσεως αυτής και τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων.
- 203 Για την εξέταση του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ των δύο αυτών κατηγοριών.
- Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά στα οποία βασίστηκαν οι αποφάσεις των αρμοδίων αρχών βάσει των οποίων το Συμβούλιο καταχώρισε την ονομασία της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους*
- 204 Λαμβανομένης υπόψη της κρίσεως επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το πρώτο αυτό σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξετασθεί μόνον καθόσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η απόφαση του Home Secretary.
- 205 Όσον αφορά τα πραγματικά αυτά περιστατικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε απάντηση του πρώτου σκέλους του έκτου λόγου ακυρώσεως, κρίθηκε, στη σκέψη 133 ανωτέρω, ότι το Συμβούλιο δεν όφειλε να τα επισημάνει στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων.
- 206 Επομένως, δεν απαιτείται το θεσμικό αυτό όργανο να ελέγξει τον εκ μέρους της εθνικής αρχής χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και να εκθέσει, στις προσβαλλόμενες πράξεις, το αποτέλεσμα του χαρακτηρισμού αυτού.
- 207 Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο καθόσον η απόφαση του Home Secretary προέρχεται από κράτος μέλος για το οποίο το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 έχουν εγκαθιδρύσει μορφή ειδικής συνεργασίας με το Συμβούλιο, συνεπαγόμενη, για το θεσμικό όργανο αυτό, την υποχρέωση να στηρίζεται, κατά το μέτρο του δυνατού, στην εκτίμηση εκ μέρους της αρμόδιας εθνικής αρχής (αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 133, και της 4ης Δεκεμβρίου 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-284/08, EU:T:2008:550, σκέψη 53).
- 208 Συνεπώς, οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η απόφαση του Home Secretary είναι αλυσιτελείς.

Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται το Συμβούλιο για τη διατήρηση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους και τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων

- 209 Στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο χαρακτήρισε, αφενός, τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α ως τρομοκρατικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, σημείο iii, στοιχεία α', δ', στ', ζ' και θ', της κοινής θέσεως 2001/931, τελεσθείσες προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί που μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, σημεία i και ii, της ίδιας κοινής θέσεως και, αφετέρου, τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 17 του παραρτήματος Β ως τρομοκρατικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, σημείο iii, στοιχεία α', β', γ' και στ', της κοινής θέσεως 2001/931, τελεσθείσες προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί που μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, σημεία i και ii, της ίδιας κοινής θέσεως.
- 210 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη χαρακτηρίζοντας τα οικεία πραγματικά περιστατικά ως τρομοκρατικές πράξεις. Καταρχάς, το γεγονός ότι όλες οι επίμαχες πράξεις τελέσθηκαν στο πλαίσιο πολέμου κατοχής που διεξάγει το Ισραήλ στην Παλαιστίνη θα έπρεπε να οδηγήσει το Συμβούλιο να μην προκρίνει συναφώς τον χαρακτηρισμό αυτό. Εν συνεχεία, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι τα περιστατικά αυτά έχουν αποδειχθεί, οι πράξεις στις οποίες αυτά αναφέρονται τελέσθηκαν προκειμένου να απελευθερωθεί ο παλαιστινιακός λαός, και όχι προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί που παρέθεσε το Συμβούλιο και οι οποίοι μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, σημεία i, ii και iii, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 211 Με τα επιχειρήματα αυτά, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο έπρεπε να λάβει υπόψη, κατά τον χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το στοιχείο ότι η διένεξη μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων διέπεται από το δίκαιο των ενόπλων συγκρούσεων και αποσκοπεί στην απελευθέρωση του παλαιστινιακού λαού.
- 212 Επισημαίνεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου δεν αποκλείει την εφαρμογή των σχετικών με την πρόληψη της τρομοκρατίας διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, όπως είναι η κοινή θέση 2001/931 και ο κανονισμός 2580/2001, επί τρομοκρατικών πράξεων που ενδεχομένως τελούνται στο πλαίσιο αυτό (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 57· πρβλ., επίσης, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ., C-158/14, EU:C:2017:202, σκέψεις 95 έως 98).
- 213 Ειδικότερα, αφενός, η κοινή θέση 2001/931 ουδόλως διακρίνει, όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της, αναλόγως του αν η επίμαχη πράξη τελέσθηκε, ή όχι, στο πλαίσιο ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου. Αφετέρου, οι σκοποί της Ένωσης και των κρατών μελών της, στο πλαίσιο της κοινής αυτής θέσεως, συνίστανται στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας, ανεξαρτήτως των μορφών που αυτή μπορεί να προσλάβει, σύμφωνα με τους σκοπούς του ισχύοντος διεθνούς δικαίου (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 58).
- 214 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή, σε ενωσιακό επίπεδο, το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (βλ. σκέψη 1 ανωτέρω), στο οποίο «επισημαίνεται εκ νέου η ανάγκη να αντιμετωπισθούν με όλα τα μέσα, σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών που υπεγράφη στο Σαν Φρανσίσκο στις 26 Ιουνίου 1945, οι απειλές κατά της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, τις οποίες συνιστούν οι τρομοκρατικές πράξεις» και «ζητείται από τα κράτη μέλη να ενισχύσουν τη διεθνή συνεργασία λαμβάνοντας πρόσθετα μέτρα για να αποτρέψουν και να καταστείλουν στο έδαφός τους, με όλα τα νόμιμα μέσα, τη χρηματοδότηση και την προπαρασκευή τρομοκρατικών πράξεων», το Συμβούλιο εξέδωσε την κοινή θέση 2001/931 (βλ.

αιτιολογικές σκέψεις 5 έως 7 της εν λόγω κοινής θέσεως), και εν συνεχεία, σύμφωνα με την κοινή θέση αυτή, τον κανονισμό 2580/2001 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 3, 5 και 6 του εν λόγω κανονισμού) (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 59).

- 215 Η θέση αυτή δεν μεταβάλλεται από τα ακόλουθα επιχειρήματα.
- 216 Πρώτον, η προσφεύγουσα αντιτάσσει ότι, στην απόφαση της 14ης Μαρτίου 2017, Α κ.λπ. (C-158/14, EU:C:2017:202, σκέψη 87), το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί περιπτώσεως κατά την οποία η ένοπλη σύγκρουση είναι συνέπεια του δικαιώματος αυτοδιαθέσεως [των λαών], το οποίο συνιστά αρχή του εθιμικού διεθνούς δικαίου. Ο χαρακτηρισμός ως τρομοκρατικών πράξεων των ενεργειών ενός κινήματος εθνικής απελευθερώσεως όπως η Hamas ή η Hamas-Izz al-Din al-Qassem που αντιστέκεται στην παράνομη κατοχή του παλαιστινιακού εδάφους από το Κράτος του Ισραήλ συνιστά παραβίαση της αρχής αυτής.
- 217 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως τονίζει και η προσφεύγουσα, το Δικαστήριο, στην απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Συμβούλιο κατά Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, σκέψη 88), έκρινε ότι η εθιμική αρχή της αυτοδιαθέσεως, η οποία υπενθυμίζεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 1 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, είναι αρχή του διεθνούς δικαίου η οποία εφαρμόζεται σε όλα τα μη αυτόνομα εδάφη και σε όλους τους λαούς που δεν έχουν ακόμη αποκτήσει την ανεξαρτησία τους.
- 218 Χωρίς να λαμβάνεται θέση ως προς την εφαρμογή της στην υπό κρίση υπόθεση, επισημαίνεται ότι η αρχή αυτή, δεν συνεπάγεται ότι ένας λαός ή οι κάτοικοι μιας περιοχής μπορούν να προσφεύγουν σε μέσα τα οποία εμπίπτουν στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931 προκειμένου να ασκήσουν το δικαίωμα της αυτοδιαθέσεως.
- 219 Συγκεκριμένα, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, του σκοπού που ένας λαός ή οι κάτοικοι μιας περιοχής επιθυμούν να επιτύχουν και, αφετέρου, των ενεργειών στις οποίες προβαίνουν ώστε να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός.
- 220 Όπως, όμως, έχει ήδη αναφερθεί στις σκέψεις 212 έως 214 ανωτέρω, οι κανόνες που έχουν θεσπιστεί εντός της Ένωσης ενόψει της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας εφαρμόζονται σε όλες τις μορφές που αυτή μπορεί να προσλάβει, ανεξαρτήτως του σκοπού της συγκρούσεως, εφόσον οι ενέργειες στις οποίες προβαίνουν εμπίπτουν στις προϋποθέσεις και τις απαιτήσεις που διατυπώνονται στους εν λόγω κανόνες.
- 221 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αρνείται το γεγονός ότι προτίθεται να προβεί σε σύσταση Ισλαμικού κράτους, που της καταλόγισε το Συμβούλιο στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων πράξεων και το οποίο θα δικαιολογούσε την καταχώριση της ονομασίας της στους επίμαχους καταλόγους.
- 222 Είναι αληθές ότι, στην αρχή της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο επισημαίνει:
- «Η Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) είναι μια ομάδα που αποσκοπεί στον τερματισμό της ισραηλινής κατοχής στην Παλαιστίνη και στη σύσταση Ισλαμικού κράτους.»
- 223 Εντούτοις, από το σύνολο της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων προκύπτει ότι δεν είναι αυτή η διαπίστωση στην οποία στηρίζεται η καταχώριση ή η εκ νέου καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους.
- 224 Όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου, του δεύτερου και του έκτου λόγου ακυρώσεως ανωτέρω, η καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους στηρίζεται στην απόφαση του Home Secretary και η εκ νέου καταχώριση στηρίζεται στη διατήρηση της τελευταίας αυτής αποφάσεως, καθώς και στα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο

σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, εντός των ορίων που εκτίθενται στο πλαίσιο της εξετάσεως του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

- 225 Στο σύνολο των προσβαλλομένων πράξεων, το χωρίο που επισήμανε η προσφεύγουσα περιγράφει απλώς το πλαίσιο της προσβαλλόμενης απόφασης και, συνεπώς, ακόμη και αν το περιεχόμενό της αποδειχθεί εσφαλμένο, τούτο δεν θα μπορούσε να επιφέρει την ακύρωση των πράξεων αυτών.
- 226 Για τους λόγους αυτούς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής περί μη επεμβάσεως

- 227 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τις προσβαλλόμενες πράξεις, παραβίασε την αρχή περί μη επεμβάσεως, η οποία συνάγεται από το άρθρο 2 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και συνιστά αρχή του *jus cogens* που απορρέει από την κατά το διεθνές δίκαιο κυριαρχική ισότητα των κρατών. Η αρχή αυτή απαγορεύει να θεωρηθεί ως τρομοκρατική οντότητα ένα κράτος ή μια κυβέρνηση.
- 228 Η Hamas, όμως, δεν αποτελεί απλώς μια μη κυβερνητική οργάνωση ούτε, κατά μείζονα λόγο, κίνημα άνευ νομικής υποστάσεως, αλλά νόμιμο πολιτικό κίνημα το οποίο επικράτησε στις εκλογές στην Παλαιστίνη και το οποίο αποτελεί τον πυρήνα της παλαιστινιακής κυβερνήσεως. Δεδομένου ότι η Hamas κλήθηκε να αναλάβει καθήκοντα που υπερβαίνουν εκείνα ενός συνήθους πολιτικού κόμματος, οι ενέργειές της στη Γάζα πρέπει να εξομοιωθούν με εκείνες κρατικής αρχής και δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να κολασθούν με γνώμονα τα μέτρα κατά της τρομοκρατίας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, μεταξύ των προσώπων και των οντοτήτων των οποίων τα ονόματα έχουν καταχωρισθεί στους επίμαχους καταλόγους, είναι η μόνη που ευρίσκεται στην κατάσταση αυτή.
- 229 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η αρχή περί μη επεμβάσεως, η οποία συνιστά απόρροια της αρχής της κυριαρχικής ισότητας των κρατών και η οποία συναντάται επίσης ως αρχή της μη αναμείξεως, είναι αρχή του εθιμικού διεθνούς δικαίου και θεμελιώνει το δικαίωμα κάθε κυρίαρχου κράτους να διοικεί τις υποθέσεις του χωρίς εξωτερική ανάμειξη.
- 230 Όπως επισημαίνει το Συμβούλιο, η ως άνω αρχή του διεθνούς δικαίου έχει καθιερωθεί προς όφελος των κυρίαρχων κρατών, και όχι προς όφελος ομάδων ή κινημάτων (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 231 Δεδομένου ότι η Hamas δεν αποτελεί ούτε κράτος ούτε κυβέρνηση κράτους, δεν μπορεί να επικαλεσθεί την αρχή περί μη επεμβάσεως.
- 232 Ως εκ τούτου, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται το ότι δεν ελήφθη επαρκώς υπόψη η εξέλιξη της καταστάσεως λόγω της παρόδου του χρόνου

- 233 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν προέβη ορθώς στην εξέταση που προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 για πλείονες λόγους.
- 234 Πρώτον, για τη διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, το Συμβούλιο αρκέστηκε στη διαπίστωση ότι οι εθνικές αποφάσεις εξακολουθούσαν να ισχύουν και απαρτίθησε, στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των

προσβαλλομένων πράξεων, σειρά πραγματικών περιστατικών χωρίς να εξακριβώσει αν η διατήρηση του χαρακτηρισμού της ως αλλοδαπής τρομοκρατικής οργανώσεως από την αμερικανική απόφαση περί επανεξετάσεως της 27ης Ιουλίου 2012 στηριζόταν σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις και ενδείξεις και αν τα περιστατικά αυτά χαρακτηρίζονταν ως τρομοκρατικά κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.

- 235 Σε κάθε περίπτωση, η αμερικανική απόφαση περί επανεξετάσεως της 27ης Ιουλίου 2012 είναι υπερβολικά παλαιά για να δικαιολογήσει τη διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους και ο παρωχημένος αυτός χαρακτήρας της δεν μπορεί να θεραπευθεί από την απόφαση του Ηνωμένου Βασιλείου του Σεπτεμβρίου 2016, η οποία αφορά μόνον τη Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 236 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 138 έως 144 και 161 έως 163 ανωτέρω, η εκ νέου καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους στηρίζεται στη διατήρηση σε ισχύ της αποφάσεως του Home Secretary και, εντός των ορίων που εκτίθενται στο πλαίσιο της εξετάσεως του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, στα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων.
- 237 Οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, δεδομένου ότι αναφέρονται στην αμερικανική απόφαση περί επανεξετάσεως της 27ης Ιουλίου 2012, είναι αλυσιτελείς καθόσον η διατήρηση της καταχωρίσεως της ονομασίας της στους επίμαχους καταλόγους δεν μπορεί να θεμελιωθεί νόμιμα στην απόφαση αυτή.
- 238 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα πραγματικά περιστατικά που συνέβησαν στο διάστημα μεταξύ 2014 και 2016 δεν μπορούν να καταλογιστούν στη Hamas ή στη Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 239 Δεδομένου ότι η αιτίαση αυτή εξετάστηκε ήδη στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, γίνεται παραπομπή στη σκέψη 176 ανωτέρω.
- 240 Τρίτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν έλαβε υπόψη του κανένα ελαφρυντικό στοιχείο υπέρ της. Συναφώς, υπογραμμίζει, αφενός, ότι ο καταστατικός χάρτης της Hamas, ο οποίος δημοσιεύθηκε το 2017, βασιζέται τη δράση της στην αρχή της αυτοδιαθέσεως και αναγνωρίζει τα σύνορα τα οποία καθιερώθηκαν από το σχέδιο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) το 1967 και, αφετέρου, ότι, κατά τους παρατηρητές, από το 2014, οι πράξεις βίας τελούνται από μεμονωμένα πρόσωπα, ενώ η Hamas-Izz al-Din al-Qassem τηρεί τη [συμφωνία για] κατάπαυση του πυρός.
- 241 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατόπιν των επιστολών της 30ής Νοεμβρίου 2017 και της 22ας Μαρτίου 2018, η προσφεύγουσα, παρά την εκ μέρους του Συμβουλίου πρόσκληση, δεν επικοινωνήσε με το θεσμικό αυτό όργανο προκειμένου να προβάλει τέτοια ελαφρυντικά στοιχεία υπέρ της. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο θεσμικό αυτό όργανο ότι δεν τα έλαβε υπόψη στις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων.
- 242 Εν πάση περιπτώσει, από την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η εκ νέου καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους στηρίζεται επαρκώς κατά νόμον στη διατήρηση σε ισχύ της αποφάσεως του Home Secretary καθώς και στα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων, εντός των ορίων που καθορίζονται στο πλαίσιο της εξετάσεως του λόγου αυτού.
- 243 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

244 Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους του έβδομου λόγου ακυρώσεως

245 Στο πρώτο σκέλος του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το Συμβούλιο, οσάκις στηρίζεται σε εθνικές αποφάσεις που λαμβάνονται από αρχή τρίτου κράτους, οφείλει να εξακριβώνει ειδικώς εάν έχουν γίνει σεβαστά τα διαδικαστικά δικαιώματα κατά τη διάρκεια της εθνικής διαδικασίας που οδήγησε στη λήψη των μέτρων αυτών, το δε το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να εξετάζει αν ο έλεγχος αυτός πραγματοποιήθηκε.

246 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, οι αμερικανικές αρχές προσέβαλαν τα διαδικαστικά δικαιώματά της. Ειδικότερα, δεν έλαβε καμία πληροφορία σχετικά με την απόφαση που εκδόθηκε εις βάρος της στις Ηνωμένες Πολιτείες, μολονότι η γνωστοποίηση αυτή ήταν απολύτως δυνατή, καθόσον διαθέτει διευθύνσεις στη Δαμασκό (Συρία) και στη Γάζα. Κατά συνέπεια, δεν είχε τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της και να ασκήσει το δικαίωμα προσφυγής στη δικαιοσύνη. Ακόμη και αν η αμερικανική νομοθεσία προβλέπει ένδικο βοήθημα, η παράλειψη γνωστοποίησεως και αιτιολογήσεως συνιστά προσβολή του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ως ελάχιστη προϋπόθεση, το Συμβούλιο πρέπει να αποδείξει ότι η Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών επιχείρησε να ειδοποιήσει την προσφεύγουσα και ότι η απόπειρα αυτή απέτυχε.

247 Λαμβανομένου υπόψη ότι, αφενός, απαντώντας στον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους δεν μπορεί να στηριχθεί εγκύρως στις αμερικανικές αποφάσεις και ότι, αφετέρου, η εκ νέου καταχώριση της ονομασίας της στους καταλόγους αυτούς στηρίζεται στη διατήρηση της αποφάσεως του Home Secretary και στα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων (βλ. σκέψεις 138 έως 144 και 161 έως 163 ανωτέρω), και όχι στις αποφάσεις από τις οποίες προκύπτουν τα περιστατικά αυτά, το πρώτο σκέλος του έβδομου λόγου ακυρώσεως δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς.

Επί του δευτέρου σκέλους του έβδομου λόγου ακυρώσεως

248 Στο δεύτερο σκέλος του εβδόμου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, και τούτο για τρεις λόγους.

249 Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν της διαβίβασε τις σοβαρές αποδείξεις και ενδείξεις στις οποίες στηρίχθηκαν οι αμερικανικές αποφάσεις προκειμένου να μπορεί να διατυπώσει συναφώς την άποψή της.

250 Δεδομένου ότι, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η καταχώριση της ονομασίας της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους δεν μπορεί να στηριχθεί εγκύρως στις αμερικανικές αποφάσεις και ότι, εξάλλου, η εκ νέου καταχώριση της ονομασίας της στους καταλόγους αυτούς στηρίζεται στη διατήρηση της αποφάσεως του Home Secretary και στα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στο σημείο 15 του παραρτήματος Α και στο σημείο 17 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής εκθέσεως των προσβαλλομένων πράξεων (βλ. σκέψεις 138 έως 144 και 161 έως 163 ανωτέρω), και όχι στις αποφάσεις από τις οποίες προκύπτουν τα περιστατικά αυτά, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

- 251 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν της κοινοποίησε, πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, τις πληροφορίες και τα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν προκύπτουν από εθνικές αποφάσεις και ότι δεν της παρέσχε δυνατότητα ακροάσεως για τις εν λόγω πληροφορίες και τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία. Φρονεί επίσης ότι το Συμβούλιο όφειλε να διευκρινίσει στην επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 2017 ότι είχε δικαίωμα να του υποβάλει σχετική αίτηση.
- 252 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, το Συμβούλιο οφείλει να παράσχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν το επίμαχο μέτρο μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου (πρβλ. αποφάσεις της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, C-548/09 P, EU:C:2011:735, σκέψη 92, της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 87, και της 28ης Ιουλίου 2016, Tomana κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-330/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:601, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 253 Εν προκειμένω, όμως, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε σχετική αίτηση.
- 254 Όσον αφορά το γεγονός ότι η επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 2017 δεν μνημόνευε ρητώς τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να ζητήσει από το Συμβούλιο τις πληροφορίες και τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά που δεν προκύπτουν από εθνικές αποφάσεις, πρέπει να σημειωθεί ότι στην επιστολή αυτή αναγραφόταν η διεύθυνση στην οποία η προσφεύγουσα μπορούσε να υποβάλει παρατηρήσεις σχετικά με την πρόθεση του Συμβουλίου να διατηρήσει την καταχώριση της ονομασίας της στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου 2018. Είναι σαφές ότι είχε τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει τη διεύθυνση αυτή για να ζητήσει τις εν λόγω πληροφορίες και τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία, όπερ δεν έπραξε.
- 255 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι πράξεις του Μαρτίου 2018 δεν μπορούν να ακυρωθούν για τον λόγο ότι το Συμβούλιο δεν κοινοποίησε τις πληροφορίες και τα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούσαν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν προέκυπταν από εθνικές αποφάσεις.
- 256 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι επιστολές της 22ας Μαρτίου και της 31ης Ιουλίου 2018, που περιελάμβαναν τις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, έπρεπε να είχαν αποσταλεί στην προσφεύγουσα, αντί στον σύμβουλό της, δεδομένου ότι διαθέτει διεύθυνση στη Δαμασκό και στην Ντόχα (Κατάρ).
- 257 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η υποχρέωση ατομικής κοινοποίησης συγκεκριμένης και ακριβούς αιτιολογίας στα πρόσωπα και τις οντότητες κατά των οποίων λαμβάνονται περιοριστικά μέτρα αποσκοπεί κυρίως στη συμπλήρωση της δημοσιεύσεως ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα, δια της οποίας γνωστοποιείται στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή οντότητες ότι ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος τους και καλούνται τα εν λόγω πρόσωπα ή οντότητες να ζητήσουν την κοινοποίηση της αιτιολογικής εκθέσεως των μέτρων αυτών παρέχοντας την ακριβή διεύθυνση στην οποία η αίτηση αυτή μπορεί να αποσταλεί. Επομένως, η ατομική κοινοποίηση προς τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα και οντότητες δεν είναι ο μόνος μηχανισμός που χρησιμοποιείται για την ενημέρωσή τους σχετικά με τα ληφθέντα εις βάρος τους μέτρα (απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Hamas κατά Συμβουλίου, T-400/10 RENV, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:966, σκέψη 175).
- 258 Εξάλλου, από τη νομολογία προκύπτει ότι η υποχρέωση ατομικής κοινοποίησης των αιτιολογικών εκθέσεων των περιοριστικών μέτρων δεν ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις, αλλά μόνον οσάκις υφίσταται αντίστοιχη δυνατότητα (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Hamas κατά Συμβουλίου, T-400/10 RENV, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:966, σκέψη 176 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 259 Στην προκειμένη όμως περίπτωση, προκύπτει ότι, ακόμη και στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, η διεύθυνση της προσφεύγουσας παραμένει άγνωστη, δεδομένου ότι οι μόνες ενδείξεις που προσκόμισε στο Γενικό Δικαστήριο περιορίζονται στο όνομα μιας πόλεως ή χώρας (Ντόχα στο Κατάρ και Γάζα) (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Hamas κατά Συμβούλιο, T-400/10 RENV, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:966, σκέψη 177).
- 260 Επομένως, το Συμβούλιο είχε τη δυνατότητα, πέραν της δημοσίευσης της ανακοινώσεως της 22ας Μαρτίου και της 31ης Ιουλίου 2018, να αποστείλει στον δικηγόρο της προσφεύγουσας τις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων.
- 261 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του ογδού λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται «μη προσήκουσα κύρωση των αιτιολογικών εκθέσεων»

- 262 Στις 19 Μαρτίου 2019 η προσφεύγουσα, σε απάντηση ερωτήσεως που της είχε υποβάλει την 1η Μαρτίου του προηγούμενου έτους το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, προέβαλε έναν ογδοό λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από «μη προσήκουσα κύρωση των αιτιολογικών εκθέσεων».
- 263 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων, που διαβιβάστηκαν από το Συμβούλιο στον δικηγόρο της με τις επιστολές της 22ας Μαρτίου και της 31ης Ιουλίου 2018, δεν είχαν υπογραφεί από τον πρόεδρο του θεσμικού αυτού οργάνου και, ως εκ τούτου, δεν είχαν κυρωθεί, αντιθέτως προς ό,τι επιτάσσει το άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου, όπως θεσπίστηκε με την απόφαση 2009/937/ΕΕ της 1ης Δεκεμβρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 325, σ. 35).
- 264 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ελλείψει τέτοιας κυρώσεως, δεν είναι βέβαιον ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που της διαβιβάστηκαν αντιστοιχούν σε εκείνες που εξέδωσε το Συμβούλιο.
- 265 Το Συμβούλιο, χωρίς να ζητεί να κηρυχθεί απαράδεκτος ο λόγος αυτός, διαπιστώνει, με τις παρατηρήσεις του επί του ογδού λόγου ακυρώσεως, ότι η προσφεύγουσα προέβαλε τον λόγο αυτόν απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου και ότι δεν τον είχε προβάλει με το δικόγραφο της προσφυγής ούτε με το υπόμνημα προσαρμογής της προσφυγής.
- 266 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 84 του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν οι ισχυρισμοί αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.
- 267 Εν προκειμένω, ο ογδοός λόγος ακυρώσεως προβλήθηκε από την προσφεύγουσα κατά το στάδιο της απαντήσεως σε ερώτηση που υπέβαλε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, ενώ θα μπορούσε να προβληθεί ήδη από της καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής. Πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί απαράδεκτος.
- 268 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε αυτεπαγγέλτως, αφού ακούσει τους διαδίκους, να αποφανθεί επί λόγου δημοσίας τάξεως (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψεις 48 και 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 269 Δεδομένου ότι η έλλειψη κυρώσεως συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 76), ο ογδοός λόγος ακυρώσεως αποτελεί λόγο δημοσίας τάξεως (πρβλ.

αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 67, και της 30ής Μαρτίου 2000, VBA κατά Florimex κ.λπ., C-265/97 P, EU:C:2000:170, σκέψη 114), οπότε πρέπει να εξετασθεί.

270 Επί της ουσίας, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 297, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ορίζει τα εξής:

«Οι μη νομοθετικές πράξεις που εκδίδονται υπό μορφή κανονισμών, οδηγιών και αποφάσεων, όταν δεν καθορίζουν τους αποδέκτες τους, υπογράφονται από τον πρόεδρο του θεσμικού οργάνου που τις εξέδωσε.»

271 Επιπλέον, στο άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου προβλέπονται τα εξής:

«Τα κείμενα [...] των πράξεων που εκδίδονται από το Συμβούλιο [...] υπογράφονται από τον εκάστοτε πρόεδρο κατά την έκδοσή τους και από τον γενικό γραμματέα. Ο γενικός γραμματέας μπορεί να εξουσιοδοτεί τους γενικούς διευθυντές της Γενικής Γραμματείας να υπογράφουν αντ' αυτού.»

272 Στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 75), την οποία παραθέτει η προσφεύγουσα, το Δικαστήριο έκρινε, σχετικά με απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ότι η κύρωση που προβλέπεται στον εσωτερικό κανονισμό του θεσμικού αυτού οργάνου αποσκοπεί στη διασφάλιση βεβαιότητας δικαίου παγιώνοντας, στις αυθεντικές γλώσσες, το κείμενο που εγκρίθηκε από την ολομέλεια.

273 Κατά το Δικαστήριο, η κύρωση που προβλέπει ο εσωτερικός κανονισμός της Επιτροπής επιτρέπει να εξακριβωθεί, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, αν τα κοινοποιηθέντα ή δημοσιευθέντα κείμενα ανταποκρίνονται πλήρως προς το κείμενο που εκδόθηκε από το θεσμικό όργανο και, συγχρόνως, προς τη βούληση του συντάκτη τους (απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 75).

274 Επομένως, κατά το Δικαστήριο, η κύρωση που απαιτείται από τον εσωτερικό κανονισμό της Επιτροπής συνιστά, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ουσιώδη τύπο κατά της παραβάσεως του οποίου χωρεί προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 76).

275 Οι κανόνες αυτοί, που διατυπώθηκαν με την απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψεις 75 και 76), σχετικά με τις πράξεις της Επιτροπής, πρέπει να εφαρμοστούν και για τις πράξεις του Συμβουλίου.

276 Όπως ισχύει για τις πράξεις της Επιτροπής, η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιτάσσει οι τρίτοι να διαθέτουν ένα μέσο για να εξακριβώνουν αν οι πράξεις του Συμβουλίου που δημοσιεύονται ή κοινοποιούνται αντιστοιχούν σε εκείνες που έχουν εκδοθεί.

277 Το αυτό ισχύει ακόμη και αν, αντιθέτως προς την Επιτροπή, το Συμβούλιο δεν αποτελεί συλλογικό όργανο. Ειδικότερα, στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), το Δικαστήριο στηρίχθηκε, ιδίως, για να δικαιολογήσει την υποχρέωση κυρώσεως των πράξεων, στην ανάγκη εξασφάλισης της ασφαλείας δικαίου, μέσω της παροχής δυνατότητας εξακριβώσεως, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, της πλήρους αντιστοιχίας μεταξύ των κοινοποιουμένων ή των δημοσιευομένων κειμένων με το κείμενο που ενέκρινε το θεσμικό όργανο. Η ασφάλεια δικαίου είναι γενική αρχή του δικαίου η οποία εφαρμόζεται στο σύνολο των θεσμικών οργάνων, ιδίως όταν, όπως εν προκειμένω, εκδίδουν πράξεις που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι φυσικών ή νομικών προσώπων.

- 278 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων που διαβιβάστηκαν στην προσφεύγουσα όχι μόνο δεν φέρουν υπογραφή, αλλά συνιστούν, αυτές καθαυτές, δακτυλογραφημένα έγγραφα άνευ τίτλου και χωρίς καμία μνεία, ούτε καν ημερομηνία, που θα καθιστούσε δυνατό τον προσδιορισμό τους ως πράξεων του Συμβουλίου και τον καθορισμό του χρονικού σημείου κατά το οποίο εκδόθηκαν.
- 279 Το Συμβούλιο, ως παράρτημα στις παρατηρήσεις που υπέβαλε επί του ογδού λόγου ακυρώσεως, διαβίβασε στο Γενικό Δικαστήριο τις προσβαλλόμενες πράξεις, χρονολογημένες και υπογεγραμμένες από τον πρόεδρο και τον γενικό γραμματέα του Συμβουλίου.
- 280 Εντούτοις επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι πράξεις αυτές δεν περιέχουν τις αιτιολογικές εκθέσεις που δικαιολογούν την έκδοσή τους.
- 281 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, οι πράξεις που εκδίδει το Συμβούλιο πρέπει να είναι αιτιολογημένες, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή επιβάλλει, κατά πάγια νομολογία, στο οικείο θεσμικό όργανο να εκθέτει τους λόγους που το οδήγησαν στην έκδοση της πράξεως, προκειμένου να παρέχει τη δυνατότητα στον μεν θιγόμενο να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (πρβλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 282 Το διατακτικό μιας πράξεως δεν μπορεί να γίνει κατανοητό και το πεδίο εφαρμογής της δεν μπορεί να οριοθετηθεί, παρά μόνο υπό το φως των αιτιολογιών της. Δεδομένου ότι το διατακτικό και η αιτιολογία αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο (αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 67, και της 18ης Ιανουαρίου 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel κατά Επιτροπής, T-93/02, EU:T:2005:11, σκέψη 124), καμία διάκριση δεν μπορεί να γίνει μεταξύ των λόγων και του διατακτικού της πράξεως για την εφαρμογή των διατάξεων που απαιτούν την κύρωσή τους. Οσάκις, όπως εν προκειμένω, η πράξη και η αιτιολογική έκθεση περιλαμβάνονται σε διαφορετικά έγγραφα, αυτά πρέπει αμφότερα να κυρωθούν, όπως απαιτούν οι οικείες διατάξεις, χωρίς η υπογραφή επί του ενός να συνιστά, μαχητό ή αμάχητο, τεκμήριο ότι και το δεύτερο έγγραφο έχει επίσης κυρωθεί.
- 283 Όπως αναγνωρίζει το ίδιο το Συμβούλιο στο σημείο 29 των παρατηρήσεών του επί του όγδου λόγου ακυρώσεως, η υπογραφή των πράξεών του αποτελεί ουσιώδη τύπο. Κατά συνέπεια, εφόσον προκύπτει ότι δεν τηρήθηκε εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες πράξεις πρέπει να ακυρωθούν.
- 284 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την κρίση αυτή.
- 285 Πρώτον, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η νομολογία τού επιβάλλει να χωρίζει, στο πλαίσιο της κοινής θέσεως 2001/931, τις αιτιολογικές εκθέσεις από τις ίδιες τις πράξεις. Επομένως, όσον αφορά τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνει το Συμβούλιο, η παρούσα κατάσταση προκύπτει από τη νομολογία, κατά την οποία υπογράφονται οι πράξεις και όχι οι αιτιολογικές εκθέσεις, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να του προσαφθεί καμία αιτίαση επί τούτου και οι πράξεις να μην μπορούν, συνεπώς, να ακυρωθούν.
- 286 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όλες οι πράξεις πρέπει να αιτιολογούνται και, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 282 της παρούσας αποφάσεως, το διατακτικό και η αιτιολογία μιας αποφάσεως αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο.
- 287 Είναι αληθές ότι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η λεπτομερής δημοσίευση των αιτιάσεων που προβάλλονται εις βάρος των ενδιαφερομένων προσώπων ή οντοτήτων μπορεί να προσκρούει σε επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος και να βλάπτει τα έννομα συμφέροντά τους, έγινε δεκτό ότι η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα των ουσιαστικών διατάξεων και της γενικής αιτιολογίας των μέτρων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων είναι επαρκής, εξυπακουόμενου ότι η ειδική και συγκεκριμένη αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να διατυπώνεται και να γνωστοποιείται στους

- ενδιαφερομένους με κάθε άλλο ενδεδειγμένο τρόπο (πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 147).
- 288 Εντούτοις, η ελαστικότητα αυτή αφορά μόνον τη δημοσίευση των πράξεων και όχι τις ίδιες τις πράξεις και, ως εκ τούτου, δεν αναιρείται η υποχρέωση υπογραφής που προβλέπεται στο άρθρο 297, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου.
- 289 Δεύτερον, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις και οι αιτιολογικές εκθέσεις στις οποίες στηρίζονται επικυρώθηκαν ταυτοχρόνως από τα κράτη μέλη κατόπιν αυστηρής έγγραφης διαδικασίας, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού.
- 290 Πρώτον, η αρμόδια ομάδα εργασίας του Συμβουλίου, ήτοι η ομάδα «Περιοριστικά μέτρα για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας» (COMET), συσκέφθηκε περί της ενδεχόμενης εκ νέου καταχωρίσεως της ονομασίας της προσφεύγουσας βάσει της υπάρχουσας αιτιολογικής εκθέσεως και έκρινε ότι καμία νέα πληροφορία δεν συνηγορούσε υπέρ της διαγραφής της ονομασίας της από τον κατάλογο. Επί της βάσεως αυτής, η COMET συνέταξε τις οριστικές αιτιολογικές εκθέσεις όλων των θιγόμενων οντοτήτων και προσώπων.
- 291 Δεύτερον, η Ύπατη Εκπρόσωπος της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας υπέβαλε, αντιστοίχως στις 5 Μαρτίου και στις 3 Ιουλίου 2018, τις προτάσεις της για την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων. Στις 8 Μαρτίου και στις 5 Ιουλίου 2018, οι προτάσεις αυτές εξετάστηκαν από ομάδα εργασίας του Συμβουλίου, ήτοι από την ομάδα «Σύμβουλοι Εξωτερικών Σχέσεων» (RELEX), η οποία συνέταξε το οριστικό κείμενο των σχεδίων.
- 292 Τρίτον, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ετοίμασε ένα σημείωμα για την Επιτροπή των Μονίμων Αντιπροσώπων (EMA) και το Συμβούλιο σχετικά με το σύνολο των εγγράφων που έπρεπε να εκδοθούν. Επί της βάσεως αυτής, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου είχε κινήσει έγγραφες διαδικασίες σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου. Τα έγγραφα με τα οποία είχαν κινηθεί οι εν λόγω έγγραφες διαδικασίες διευκρινίζουν λεπτομερώς τα σχετικά με τις διαδικασίες αυτές έγγραφα, μεταξύ δε των εγγράφων αυτών περιλαμβάνονταν τόσο τα σχέδια των προσβαλλομένων πράξεων όσο και τα σχέδια των αιτιολογικών εκθέσεων των πράξεων αυτών. Όλες οι αντιπροσωπείες των κρατών μελών συμφώνησαν με τα σχέδια αυτά.
- 293 Από την τήρηση των διαδικασιών αυτών και από τα σχετικά με αυτές έγγραφα τα οποία εκδόθηκαν προκύπτει με βεβαιότητα ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις, συμπεριλαμβανομένων των αιτιολογικών εκθέσεων, εκδόθηκαν από το Συμβούλιο και είναι αποτέλεσμα της βουλήσεώς του.
- 294 Το επιχείρημα αυτό δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτό.
- 295 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υπογραφή των πράξεων του Συμβουλίου από τον πρόεδρό του και τον γενικό γραμματέα του, που προβλέπεται στο άρθρο 297, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου, σκοπό έχει, μεταξύ άλλων, να εξασφαλίζει στους τρίτους τη δυνατότητα να βεβαιώνονται ότι οι πράξεις που τους κοινοποιήθηκαν έχουν πράγματι εκδοθεί από το θεσμικό αυτό όργανο.
- 296 Με άλλα λόγια, η κύρωση των πράξεων του Συμβουλίου μπορεί να θεωρηθεί ως η πραγμάτωση της διαπιστώσεως του προέδρου και του γενικού Γραμματέα του οικείου οργάνου ότι οι σχετικές πράξεις έχουν πράγματι εκδοθεί από αυτό.
- 297 Η διατύπωση αυτή δεν μπορεί να αντικατασταθεί από την περιγραφή της διαδικασίας που ακολούθησε το Συμβούλιο για την έκδοση των πράξεων αυτών. Οσάκις η Συνθήκη και ο εσωτερικός κανονισμός ενός θεσμικού οργάνου απαιτούν από αυτό να τηρεί ειδικό τύπο με σκοπό τη διασφάλιση

της τηρήσεως της αρχής της ασφάλειας δικαίου υπέρ τρίτων, ήτοι την υπογραφή των πράξεων που αυτό εκδίδει, το όργανο αυτό δεν μπορεί να μην προβεί στη διατύπωση αυτή για τον λόγο ότι τηρήθηκαν οι διαδικαστικοί κανόνες που προβλέπονται από τον εσωτερικό κανονισμό.

- 298 Τρίτον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το πραγματικό πλαίσιο είναι διαφορετικό από εκείνο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), στην οποία η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αντιστοιχούσε στην εκδοχή που εξέδωσε η Επιτροπή. Μια τέτοια κατάσταση δεν θα μπορούσε να ισχύσει όσον αφορά τις πράξεις του Συμβουλίου λόγω της εφαρμογής των εσωτερικών του διαδικασιών και του ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να υποδεικνύει ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις θα τροποποιούνταν μετά την έκδοσή τους.
- 299 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά τη νομολογία, συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου η έλλειψη και μόνον κυρώσεως μιας πράξεως, χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί, επιπλέον, ότι η πράξη έχει και άλλο ελάττωμα ή ότι η έλλειψη κυρώσεως προκάλεσε ζημία σε εκείνον που την επικαλείται (αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 42, και της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά Solvay, C-287/95 P και C-288/95 P, EU:C:2000:189, σκέψη 46).
- 300 Εφόσον παρίσταται ανάγκη, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο ουδέποτε υποστήριξε, στα δικόγραφα του, ότι αδυνατούσε να κυρώσει τις αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων.
- 301 Δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις φέρουν υπογραφή, οι σχετικές με τις πράξεις αυτές αιτιολογικές εκθέσεις μπορούσαν επίσης να φέρουν την υπογραφή του προέδρου και του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου. Οι εκθέσεις αυτές έπρεπε να φέρουν υπογραφή, καθόσον οι προσβαλλόμενες πράξεις και η αιτιολογική τους έκθεση αποτελούσαν διαφορετικά έγγραφα και, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 281 και 282 ανωτέρω, οι εκθέσεις αυτές συνιστούσαν το αναγκαίο συμπλήρωμα των πρώτων.
- 302 Όπως αναφέρεται στη σκέψη 283 ανωτέρω, το ίδιο το Συμβούλιο αναγνώρισε τη σημασία της υπογραφής των νομικών πράξεων που εκδίδει, ανάγοντάς την, στο σημείο 29 της απαντήσεώς του στην ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, σε ουσιώδη τύπο.
- 303 Τέλος, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, καίτοι το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις πάσχουν τυπική πλημμέλεια, η πλημμέλεια αυτή δεν αρκεί για την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων.
- 304 Το επιχείρημα αυτό πρέπει, επίσης, να απορριφθεί. Δεδομένου ότι η υπογραφή των πράξεων του Συμβουλίου από τον πρόεδρό του και τον γενικό γραμματέα του αποτελεί ουσιώδη τύπο, η παράβασή του συνεπάγεται, κατά τη νομολογία, την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων (πρβλ. απόφαση της 24ης Ιουνίου 2015, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-263/13 P, EU:C:2015:415, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 305 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, δεδομένου ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων πράξεων δεν υπογράφηκαν από τον πρόεδρο του Συμβουλίου και τον γενικό γραμματέα του ενώ αυτές περιλαμβάνονταν σε διαφορετικά έγγραφα, πρέπει να γίνει δεκτός ο όγδοος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, κατά το μέρος που αφορούν την προσφεύγουσα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 306 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

307 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του και να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/475, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/468 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 2017/1420, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/1084 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2018/475, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1071 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/468, κατά το μέτρο που αφορούν τη «“Hamás”, συμπεριλαμβανομένης της οργάνωσης “Hamás-Izz al-Din al-Qassem”».
- 2) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά έξοδά του, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Hamás.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Σεπτεμβρίου 2019.

(υπογραφές)